

Acı faturalar, yıkımlar, hak gaspları... Türkiye ekonomisi bir kez daha krizin eşliğinde

Ekonomik ve siyasi krizler birbirini besleyerek büyütürken fatura yine işçi ve emekçiye kesiliyor. Bu belirsizlik ortamından kaynaklı, yabancı sermaye Türkiye yatırımlarını geri çekerken, üretim ekonomisi küçülüyor, inşaat ve emlak sektörüne dayanan balon ekonomi patlama sinyalleri

veriyor. Bunun karşılığı işçiler açısından daha fazla işsizlik, alım gücünün her geçen gün düşmesi, ek vergiler, zamlar demek oluyor. Sanayideki daralma önümüzdeki süreçte toplu işten atmaların, ücret düşürmelerinin, hak gasplarının işçi sınıfını beklediğini gösteriyor.

s.6

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 27
13 Temmuz 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Sermayenin demir yumruğu iş başında!

4

15 Temmuz'un karanlık gölgesi

İçinden geçtiğimiz dönem tıpkı Nazi faşizminin "Gece ve Sis Kararnamesi" gibi "Kanun Hükmünde Kararnameler" dönemi olarak tarihe geçti.

7

Sermayedarları rahatlatan vergi düzeni

Tüm yükü işçi ve emekçilerin üzerine yıkma anlayışı ile tabana yayma politikası izlenen vergilendirmedeki eşitsizliğin son bulması için mücadele edelim.

8

Flormar direnişi iki ayı geride bırakırken...

Flormar işçisi sendikası olmak için bir adım attı. Bunu bir ilk adım olarak değerlendirmek gerek. Adımlar peşi sıra gelmezse yol yürünmez.

Metal İşçileri Birliği MYK Temmuz 2018 toplantısı sonuç metni... Krizin faturasını patronlar ödesin!

s.12

Sermayenin demir yumruğu iş başında!

24 Haziran seçimlerinden baskı ve zorbalıkla, hile ve ayak oyunları ile istediği sonuçları alan Tayyip Erdoğan yönetimi, faşist tek adam rejiminin yasal dayanaklarını oluşturmak için kolları sıvadı. Dinci-faşist iktidarın ilk işi “yeni” sisteme geçişi şatafatlı bir törenle kutlamak ve Erdoğan tarafından belirlenen (ve kendisine bağlı olan) yeni kabineyi oluşturmak oldu. Önümüzdeki günlerde ise dinci-faşist iktidarın Türkiye toplumu derinden etkileyecek olan kapsamlı yıkım politikalarına tanıklık edeceğimizi söylemek yanlış olmayacaktır.

Bu bağlamda sınıf devrimcileri, 2017 Nisan’ında gerçekleştirilen referandum üzerinden Erdoğan yönetimi tarafından kurulmak istenen sistem hakkında şu değerlendirmeyi yapmışlardı:

“Dinci faşist hareketin 15 Temmuz’la birlikte kurmaya yöneldiği ve referandumla da taçlandırmak istediği yeni siyasal düzen, işçi sınıfı ve emekçiler için dizginsiz, engelsiz, kuralsız ve keyfi bir yönetim anlamına gelmektedir. Hedeflenen toplumu süreklileşen OHAL koşullarında KHK’larla keyfi ve kuralsız biçimde yönetmek olduğuna göre, bunun ağırlığını ve acısını herkesten çok işçiler ve emekçiler çekeceklerdir. Bu, kuralsız ve keyfi bir sömürü cehennemi demektir. Dinci faşist kliğin tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvaziye en büyük vaadi de budur. Tayyip Erdoğan ‘başkanlık sistemi’ biçimi içinde işçi sınıfı ve emekçiler karşısında sermayenin ‘demir yumruğu’ olmaya soyunmaktadır.” (Referandum ve Devrimci Sınıf Çizgisi, Şubat 2017)

Aradan geçen zaman dilimi içerisinde işçi ve emekçilere dayatılan kölelik koşulları, günbegün tırmanan baskı ve zorbalık, en basit hak arama eylemine karşı estirilen polis terörü, ilerici-muhafiz kesimleri hedef alan gözaltı tutuklama-furyası yukarıdaki değerlendirmeyi pratik olarak doğrulamış bulunuyor. Düne kadar fiilen hüküm süren faşist tek adam rejiminin yasal olarak kurumsallaşmasıyla birlikte saldırıların çok daha pervasızlaşacağı ise açık.

TÜSİAD gibi sermaye çevreleri 24 Haziran sonuçlarını her ne kadar ihtiyatlı bir yaklaşıma konu etse de, faşist tek adam rejiminin kendileri açısından önemli avantajlar yaratacağı konusunda hem fikirler. Zira, OHAL döneminde devreye sokulan grev yasakları vb. uygulamalarla bu gerçeği bizzat deneyimlemiş bulunuyorlar. Daha da önemlisi, ekonomik krizin derinleştiği şu günlerde kapsamlı yıkım programının katı bir şekilde uygulanabilmesi açısından da Erdoğan yönetimini bir avantaj olarak görüyorlar. TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik’in “Yeni bir süreç, deneyim başladı, özel sektörden katılımın daha fazla olduğu bir sistemi izliyoruz. Bunun olumlu neticileri olmasını temenni ediyorum. İçinde bulunduğumuz dönemde daha kuvvetli makro ekonomik istikrarı ortaya koyan programı da uygulamak zorundayız” sözleri, sermayenin faşist tek adam rejiminden beklentilerini özetler nitelikte.

Batı emperyalizminin de benzer bir yaklaşımla hareket ettiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Erdoğan yönetiminin kendileri açısından yarattığı “çıkıntılıklar” ve yer yer “limitleri aşan” çıkışları emperyalist güçleri rahatsız etse de, faşist tek adam rejiminin uluslararası sermayenin genel ihtiyaçlarına yanıt verme konusunda işlevsel olabileceğinin de farkındalar ve sonuna kadar faydalanmaya bakacaklar. Burada emperyalistleri asıl

rahatsız eden konu ise, çoğu zaman Erdoğan yönetiminin kendi ihtiyaçlarını öncelik haline getirmesi ve bu konudaki ölçsüz çıkışları oluyor. Ötesi, “burunlarını tutarak” da olsa Batılı emperyalistler Erdoğan yönetimi ile kirli ilişkilerini sürdürecektir.

Öte yandan, tüm yetkileri elinde top-layan ve toplumu ölçsüz-kuralsız bir keyfilikle yönetmeye hazırlanan Erdoğan açısından işlerin hiç de kolay olmayacağı da açık. Zira, sermayenin demir yumruğu toplumsal yaşamın her alanında birikmiş sorunlarla yüz yüze.

Türkiye kapitalizmini pençesine alan ekonomik kriz ve bunun derinleştirdiği sosyal sorunlar, dış politika alanında yaşanan sıkışmışlığı yarattığı basınçlar, emperyalist güçlerle yaşanan gerilim alanları önümüzdeki günlerde Erdoğan yönetimini bir dizi açıdan bunaltmaya devam edecektir. Dahası, toplumun önemli bir kesimi (Kürt halkı, Alevi emekçiler, gericiliğin hedefinde olan kadınlar vb.) mevcut koşullardan ve faşist tek adam rejiminin baskıcı uygulamalarından fazlasıyla huzursuz. Buna, krizin ağır yükü altında ezilen işçi ve emekçilerin giderek büyüyecek olan hoşnutsuzluğunu da eklemek gerekiyor.

Erdoğan yönetiminin tüm bu sorun alanlarına dönük rasyonel çözümler üretmesi ise yapısal olarak mümkün değil, ki bu durum Türkiye kapitalizmini

belirsizliklerle dolu bir sürecin içerisine sürüklüyor. Bu gerçeğe burjuva düzeyinin sözcüleri dahi açık bir şekilde işaret ediyor. İçerisinden geçilen süreçte emperyalist güçleri ve sermaye çevrelerini rahatsız eden esas konu da bu; siyasi ve iktisadi alanda yaşanan belirsizlikler. Sık sık “istikrar” hatırlatmalarında bulunmalarının ve “demokrasi” söylemini dillerinden düşürmemelerinin gerisinde Türkiye kapitalizminin bu karmaşık gerçeği yer alıyor.

Hal böyle iken, Erdoğan yönetiminin elinde toplumu yönetmek adına tek bir enstruman kalıyor: Faşist baskı ve zorbalık.

Tüm bu gelişmeler bir arada işçi sınıfını, emekçileri, devrimci ve ilerici güçleri zor bir dönemin beklediğini gösteriyor. Bir yanda giderek derinleşen ekonomik-sosyal kriz ve onun ağır faturası, diğer tarafta faşist tek adam rejiminin günbegün tırmandırdığı baskı ve zorbalık.

Bu böyle olmakla birlikte, kapitalist sistemin çok yönlü krizlerine bağlı olarak her geçen gün ağırlaşan sosyal sorunların toplumun derinliklerinde büyük bir öfke mayaladığından da kuşku duymamak gerekiyor. Önümüzdeki süreçte bu öfkenin ve mücadele dinamiklerinin ne şekilde açığa çıkacağına dair bir şeyler söylemek mümkün değil. Ancak, olası sosyal hareketlenmelerin hangi yönde ilerleyeceği tamamen devrimci-ilerici güçlerin bu süreçlere hazırlığı ve müdahalesi ile doğrudan bağlantılı olacaktır.

Başta sınıf devrimcileri olmak üzere, tüm devrimci ve ilerici güçler şimdiden karmaşık, çok yönlü ve zorlu bir süreçte hazırlık yapmalıdır. Olası sosyal hareketlere müdahale konusunda kat edilecek mesafe, Türkiye toplumu boğan gerici kuşatmayı parçalamanın da biricik yoludur. Zira, deneyimler gerici-faşist ablukayı dağıtmanın, çok yönlü yıkım saldırılarını geri püskürtmenin yolunun sosyal mücadelelerden geçtiğini göstermektedir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/27 * 13 Temmuz 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

O artık bir patron!

Ne demişti Erdoğan, 2015 yılında yaptığı bir konuşmada: “Bir anonim şirket nasıl yönetiliyorsa Türkiye de öyle yönetilmelidir.” Bu hedefini çeşitli vesilelerle dile getirmeye devam etmiş, son olarak da 24 Haziran seçimleri öncesinde TRT özel yayınındaki mülakatında, bürokrasinin ağır ilerleyişinden kurtulmak adına, 24 Haziran’ın önemli bir dönemeç olduğuna, ülkeyi anonim şirket mantığıyla yönetmenin önemine dikkat çekmişti.

Erdoğan’ın amaçladığı bu “yeni” Türkiye, 24 Haziran seçimleriyle birlikte “Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi” adıyla resmileşti. Parlamenter sistem eski haliyle biterken, bu yeni Türkiye’de sermaye devleti gerçekliği daha net görünür hale gelmiştir. Sermaye, temsili demokrasi araçları gibi ayak bağlarından kurtulmuştur. Devletin sermaye sınıfı için bir aygıttan başka bir şey olmadığı gerçeğine uygun bir yenilenme yaşanmaktadır. Erdoğan da AKP’si ile bu aygıtın başı olarak iş başındadır, anonim şirket gibi yönetmek istediği ülkenin artık tek adamı, başkanıdır.

Bu amaca uygun şekilde oluşturulan yeni kabinede AKP’den milletvekili olan 4 isim yer alırken, diğerleri patronlardan, şirket danışmanlarından ve bürokratlardan oluşturuldu. Artık ülkenin maliyesinden sanayisine, eğitimden gıda politikalarına kadar her şey bakanlıklar bünyesindeki ofis ve kurullarda hazırlanacak ve bunlar doğrudan başkana bağlı olacak. Örneğin Finans Ofisi, İnsan Kay-

nakları Ofisi, Yatırım Ofisi gibi kapitalist bir işletmede olabilecek birimlerle işler kotalarılacak.

Bu tablo sermaye sınıfını oldukça sevindirmektedir. Doğrudan müdahale etme avantajına sahip olmaktan dolayı yeni kabine ve tek adam rejiminden duydukları memnuniyeti sevinçle dile getiriyorlar. Örneğin kabineye Ticaret Bakanı olarak bir yöneticilerini gönderen Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği’nin (TOBB) Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, “*İş dünyamızın temsiliyeti karar alma süreçlerini hızlandıracak ve yapısal reformların hayata geçirilmesini sağlayacaktır*” demektedir.

TÜSİAD da “İş dünyası olarak her zaman olduğu gibi yeni dönemde de ülkemizin ilerlemesi için azim ve kararlılıkla seferberlik içinde çalışmaya devam ede-

ceğiz” açıklamasını yapmakta, ama kaygılarını da eklemektedir. Uluslararası sermayenin kaygılarını paylaşan TÜSİAD’da temsil edilen kodamanlar, “başta Merkez Bankası olmak üzere denetleyici kurumların bağımsızlığı” ve “AB’ye uyum sürecinin hızlanması, sürdürülebilir kalkınma politikaları” vb.nden bahsetmektedirler.

Erdoğan ve Merkez Bankası arasında yaşanan “faiz çekişmesini” unutmayan uluslararası sermayenin temsilcileri ise Merkez Bankası’nın bağımsızlığı konusunda endişelerini dış basında özellikle gündeme getirdiler. Özetle “Bu kabine piyasa dostu değil, Erdoğan dostu” diyen bu sermaye temsilcileri, endişelerinin Erdoğan tarafından dikkate alınmadığını belirtiyorlar. S&P Global’den analistler de bağımsız kurumların önemine deği-

nererek, bu durumun Türkiye için geçerli olmadığını ifade ediyorlar. Seçimden önce yatırım bankalarının yeni sistemde bakan olarak önerdiği AKP’nin piyasa dostu bakanı olarak görülen Mehmet Şimşek ve Naci Ağbal’ın değil de damat Berat Albayrak’ın Hazine ve Maliye Bakanı olmasını da bir diğer rahatsızlık nedeni olarak öne çıkarmaktalar.

Bu rahatsızlığın dışı vurumu da Erdoğan’ın yemin törenine katılan 22 ülke lideri arasında ABD, Almanya, Fransa ya da İngiltere gibi batılı ülkelere yöneticilerin olmayıştı. Öte yandan yeni kabineye tepki döviz kurlarında artış olarak da karşılık buldu.

TÜSİAD ve uluslararası sermayenin Türkiye’nin “sıra dışı finansal yönetimi”, ekonominin sürdürülmesi mümkün olmayan borçlanma seviyesi ve Erdoğan’ın bu kırılğan ekonomik tablonun sınırlarını ne kadar zorlayacağı hakkında kaygıları bulunmaktadır. Erdoğan ve yeni ekibinin ekonomi politikalarının, her ne kadar vatandaşlarında yer alsın da küresel kapitalizme ne denli uyumlu olacağı yakında görülecektir.

Erdoğan, sonuçları emekçiler üzerinde ne kadar yıkıcı olursa olsun, bir şekilde “şirketi yönetmek”, ekonomiyi sermaye lehine döndürmek gayretinde olacaktır. Kabinesine aldığı ekiple birlikte sermayenin doğrudan çıkarlarına göre konumlanarak, devletin tüm imkânlarıyla sermayenin önünü açmak için elinden geleni yapacaktır. Zira şimdiye kadar yaptıkları yapacaklarının teminatıdır. O artık sermayenin demir yumruğu tek adamıdır. Elinde topladığı yetkilerle başta kendine yakın sermaye çevreleri olmak üzere toplamda sermaye sınıfının çıkarını ihya için hizmete hazırdır.

Sermaye sınıfı, tek adam rejimiyle işlerini hızla çözeceğini, kurulu düzenlerini daha sorunsuz sürdüreceğini hesaplamaktadır. Bugün bu saltanatlarını işçi ve emekçi kitleler üzerinde devletin tüm baskıcı ve manipüle edici araçlarını devreye sokarak sürdürebiliyorlar. Ancak er ya da geç bu tablo değişecektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin direnme ve mücadele potansiyeli açığa çıkarıldığında, tek adam karşısında “bir” olduğunda, her şey sermaye ve onun “demir yumruğu” için tersine dönecektir.

Tek adam diktası yeni “KHK”larla açılışı yaptı

24 Haziran seçimlerinin ardından tek adam diktatörlüğüne geçiş kapsamında çıkarılan KHK’lar, yeni rejimle birlikte devam ediyor.

9 Temmuz’da Erdoğan’ın yemin töreninin ardından resmileşen yeni rejim ise ilk güne “Cumhurbaşkanlığı kararnamesi” adı altında yeni KHK’larla başladı. *Resmi Gazete*’nin 10 Temmuz tarihli sayısında ilk 3 “Cumhurbaşkanlığı kararnamesi” (CK) yayımlandı.

“Cumhurbaşkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi” başlığıyla yayımlanan 1 nolu CK’da cumhurbaşkanlığının yapısı, bakanlıklarla

ilişkisi ve işleyişine dair kimi usul ve esaslar yer aldı.

“Genel Kadro ve Usulü Hakkında” başlıklı 2 nolu CK ise devlet kurumlarının kadro ve pozisyonlarına ilişkin usul ve esasları düzenledi. Kararnemeye göre, meclis, bakanlıklar, yargı organları gibi devletin başlıca kurumlarının aralarında olduğu 50’ye yakın kurum ile üniversiteler, Sosyal Güvenlik Kurumu, Türkiye İş Kurumu Genel Müdürlüğü düzenleme kapsamında yer aldı.

3 nolu CK ise “Üst Kademe Kamu Yöneticileri ile Kamu Kurum ve Kuruluşlarında Atama Usûllerine Dair Cum-

hurbaşkanlığı Kararnamesi” başlığıyla yayımlandı.

Resmi Gazete’de ayrıca, bakan olan Akar’ın yerine Genelkurmay Başkanlığı’na yapılan atamanın da aralarında olduğu 4 atama kararı ve Erdoğan’a vekalet ile ilgili tezkere de yayımlandı.

9 Temmuz’da Bakanlar Kurulu’nun son yayınladığı 703 sayılı KHK’da; yasalarda Bakanlar Kurulu, hükümet ve başbakanlıkta bulunan pek çok yetki cumhurbaşkanına verilecek şekilde ifade değişiklikleri yapılmıştı. Yasalarda, ilgili devlet kurumlarının “teklif ve önerileri” ile karar alınması dahi kaldırılmıştı.

15 Temmuz'un karanlık gölgesi

24 Haziran baskın seçimlerinden kendisini ve ekibini birinci çıkaran Erdoğan keyifle "patron" koltuğuna oturdu. Bunu şaşalı bir törenle duyurmak için de özel bir gayret sarf etti. Öyle ki kendi adına akçe bile bastırdı.

Şimdi önümüzde 15 Temmuz'un yıl dönümü var. İşçi ve emekçiler yine kirli bir propagandaya maruz kalacaklar.

Başarısız dinci faşist darbe girişiminin nasıl fırsatsa çevrildiğini, geçtiğimiz iki sene içinde fazlasıyla gördük. İşçi ve emekçiler, Kürt halkı, devrimciler, Aleviler, kadınlar, gençler için ağır baskı ve devlet terörünü süreklileştiren el değiştirmiş bir darbenin karanlığında yaşandı bu yıllar. Sadece birkaç aylık diye başlayan OHAL hâlâ devam ediyor. Erdoğan'ın "tek adam" olmasını garantilemesiyle, demek oluyor ki kalıcı hale getirilmiş olarak artık "kaldırılacağı" söyleniyor. Bu geçen sürede, 15 Temmuz'u Erdoğan'ın söylediği gibi "bir nimet olarak" değerlendirmek için tüm hukuksal ve hukuksuz baskı mekanizmalarının nasıl hayata geçirildiği öne çıkıyor.

Bir darbe olmuş olsaydı neler yaşanabileceğini 15 Temmuz 2016'dan itibaren hep beraber deneyimledik. Sadece üniforma ile bu işe girişenler başarısızlığa uğramış, yenilmişlerdi. El değiştiren bir darbe, dolayısıyla sivil bir cuntaydı söz konusu olan. Fethullahçı çetenin püskürtülen darbesinin ardından nasıl bir demokrasinin kazandığı, gerici ve yobazların sokakları ele geçirmesiyle anlaşılacaktı.

Sonra AKP ve Gülen cemaati arasın-

daki koalisyonun geçmişi toplumsal hafızadan silinmek istendi. Dün Fetullah'ı hedef alanları susturmak için her türlü baskıyı deneyenlerin dilinde artık "FETÖ" vardı (oysa "ne istemişlerse vermişlerdi" sık sık selam ve sevgi gönderilen "okyanus ötesi"ne.) "Hoca efendi" de düşmanlardan biriydi artık. 15 Temmuz'la birlikte devleti bunlardan temizlemek için ayıklamaya gittiklerini iddia ettiler. Ancak her nasılsa AKP'de bunlardan hiç iz bulamadılar. AKP ve bir de sonrasında koltuk değneği olarak kullandıkları MHP hariç herkes "FETÖ"cüydü.

Ayıklananlar ise ağırlık itibarıyla cemaatin dershanelerine giden, bankasında hesabı olan, büyük oranda askeriyede önemli bir mevkiisi olmayan "darbecilerdi." Yıllarca Gülen'in borazanlığını ya-

panlar, gazetecisinden siyasetçisine, patronundan medyatik simasına kadar tümü bir şekilde kendisini kurtardı. Bunlar şimdilerde azılı birer "FETÖ" düşmanı olarak, emekçilerin karşısına çıkıyorlar.

Bu geçen sürede hapishaneler sadece cemaat bağlantılı tutuklamalar nedeniyle dolmadı. Tutuklananların çok daha fazlasını toplumsal muhalefet odakları oluşturdu. Erdoğan AKP'si kendine muhalefet eden hemen herkesi zindanlara tıkmaya çalıştı. Hapishaneye atamadıklarının yaşamlarını daha da zorlaştırmak istediler. Hayatlarını zindan ettiler. On binlerce kamu emekçisi ve işçi işten atıldı. Bu öylesine bir kindarlıktı ki işten atılanların başka bir işte çalışması bile engellendi. İşçi ve emekçilerin haber alma hakkı tümüyle gasp edildi. Basın özgür-

lüğü sadece yandaş basına tanınan yalan haber yapma hakkı oldu. Gazeteler kapatıldı, gazeteciler içeri atıldı. Sosyal medya operasyonları diye bir tabir ortaya çıktı. Eleştiriler "devlet büyüklerine hakaret" sayılarak suç icat edildi. Muhaliflerin eşlerine bile yurtdışına çıkış yasakları getirildi. Kürt halkı ve onun siyasi iradesi üzerindeki baskılar katlanarak arttı. Belediyelere kayyımlar atandı, belediye başkanları, milletvekilleri, HDP eş başkanları tutuklandı. Büyük bir korku iklimi yaratıldı. İşçilerin grevlerinin yasaklanması patronların çıkarına ilk defa bu kadar aleni hayata geçirildi. Yargısız infazlar olağanlaştırıldı. Pek çok muhalif insan mülteci haline geldi.

İçinden geçtiğimiz dönem tıpkı Nazi faşizminin "Gece ve Sis Kararnamesi" gibi "Kanun Hükmünde Kararnameler" dönemi olarak tarihe geçti. Askeri faşist darbelerin ardından hayata geçirilen sıkıyönetimler ya da '90'lı yıllarda olduğu gibi OHAL adı altında olağanüstü baskı dönemleri yaşandı. Geriye sadece idam sehpalarının kurulması kaldı. Onu da hayata geçirmek için tüm imkânlar değerlendiriliyor.

15 Temmuz'un gölgesinde böylesine büyük bir baskı ortamı var. Süreklileştirilmek istenen bir karanlık var. Sermaye sınıfının çıkarlarıyla da örtüşen sürdürülebilir koyu bir faşizm var. Ancak ne kadar kanlı ve kirli olursa olsun hiçbir yol ve yöntem, hak ve özgürlükler uğruna verilen mücadeleyi engelleyemeyecektir.

Tek adam dikta rejimi resmen devrede

Erdoğan'ın 9 Temmuz'da mecliste gerçekleştirdiği yemin töreniyle birlikte tek adam diktatörlüğü resmen yürürlüğe girdi.

Yeminin ardından sarayına giden AKP şefi, burada düzenlediği törenle sermayedarların, üst düzey bürokratların ve bazı devletlerin başkanlarının da aralarında olduğu kitlenin katılımıyla yeni rejiminin açılışını kutladı.

Sermaye düzeninin yol açtığı katliamların bir yenisinin Çorlu'da yaşandığı gün düzenlediği törende konuşan Erdoğan,

katliama da ikiyüzlüce değinmekten geri durmadı. Erdoğan, "Dün akşam saatlerinde Tekirdağ'da meydana gelen kaza nedeniyle törenimizin halk oyunları, lazer gösterilerini iptal ettik" diye konuştu.

Türkiye tarihinde en fazla işçinin hayatını kaybettiği Soma Katliamı'na ilişkin 3 yıldır devam eden davada son kararın "hakimin rahatsızlığı" bahanesiyle yine ertelenmesi ise, katliamı "fitrat ve kader" olarak niteleyen Erdoğan'ın gündeminde bile değildi.

Bir yanda madenci aileleri adalet için mahkeme önünde nöbet tutarken, diğer yanda tek adam rejiminin "şahlanma" vaatlerinin ortaya saçıldığı şatafatlı açılış töreni, "yeni Türkiye'de servet ve sefalet arasındaki uçurumun daha da büyüyeceğine işaret etti.

Dinci-faşist rejimin açılış töreninde son olarak, çocuğa ve kadına yönelik istismar ve şiddet fetvalarıyla tepki toplayan Diyanet'in başkanı tarafından okunan dua sahne aldı.

Tren “kazası”nın nedeni ihmal

Çorlu’da gerçekleşen ve geniş bir kesimde gündem olan tren “kaza”sının nedeninin denetimsizlik, özelleştirme ve ihmal olduğu ortaya çıktı. Öte yandan “kaza”da resmi rakamlara göre 24 kişinin öldüğü belirtilse de, görgü tanıkları ölü sayısının çok daha fazla olduğunu ifade ediyor.

“YOL BEKÇİLERİ OLSAYDI KAZA ENGELLENEBİLİRDİ”

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) Genel Başkanı Hasan Bektaş’ın açıklamaları “az kişiyle çok iş” anlayışının ölümlere davetiye çıkardığını ortaya koyuyor. Ray hatlarını kontrol eden yol bekçileri kaldırılmasa toprak kaymasının önden tespit edilip kazanın engellenebileceğine dikkat çeken Bektaş, şunları söyledi: “Demiryollarıyla ilgili ‘yol bekçisi’ dediğimiz, günlük rutin yaya olarak yol kontrolünü yapan arkadaşlarımız vardı. Yol bekçileri yaklaşık 5 yıl önce kaldırıldı. Dolayısıyla şu anda yol kontrolü yapılmıyor. İş kâra döküldü, emniyet tedbirleri maliyetli olduğu için kaldırıldı. Kısa zaman önce büyük bir bakımdan geçmiş bir bölge orası ama ne yazık ki bu olay yaşandı. Yol bekçileri olsaydı böyle bir kaza olmazdı muhtemelen!”

“TCDD BÜNYESİNDE DENETİM EKSİKLİĞİ VE YOKLUĞU”

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Bir-

liği (TMMOB) Yönetim Kurulu Başkanı Emin Koramaz tarafından yapılan açıklamada, yetkililerce yapılan açıklamanın aksine söz konusu alanda beklenmeyen ve olağanüstü bir yağış gerçekleşmediği belirtilerek “Facia tren yolu alt yapısının bakım onarım ve yenileme çalışmalarının teknik gerekliliklere uygun olarak gerçekleştirilmemesinden kaynaklanmaktadır. Öyle ki olayın gerçekleştiği yerdeki menfez kesiti ve menfezin üzerine yapılan dolgunun trajik yetersizliği görüntülerden dahi bariz bir şekilde anlaşılmaktadır” denildi.

Bunun altyapı ve üst yapı çalışmalarında mühendisliğe ve bilimsel teknik gerekliliklere önem verilmediğini gösterdiği belirtilen açıklamada “Söz konusu facia, TCDD bünyesinde ilgili denetim kadrosu eksikliğini ve hatta yokluğunu da gözler önüne sermiştir. Beş yıl öncesine kadar demiryolu hatlarında görev yapan yol bekçileri uygulamasının ‘maliyet’

gibi bilim ve insanlık dışı bir gerekçeyle kaldırılmış olması, bölgedeki hatta ilişkin güncel durum tespitleri yapılmasını engelleyerek kazaya davetiye çıkarmıştır” ifadeleri yer aldı.

“BAKIM ATÖLYELERİ İŞLEVSİZLEŞTİRİLMİŞ”

Açıklama şöyle sona erdi: “Kazanın asıl nedeni ise bu ve benzeri kamu yararı ve güvenliğini ikinci planda gören politika ve uygulamalardır. Ülkemizde yıllardır izlenen demiryollarının özelleştirilmesi ve kamusal bir hizmet olan demiryolu taşımacılığının ticarileştirilmesi politikaları ile TCDD’nin kurumsal yapısı parçalanmıştır. Bu yaklaşım çerçevesinde personel azaltılmasına gidilmiş ve nitelikli personel kurumdan uzaklaştırılmıştır. Yine bu yaklaşım çerçevesinde kuruma yönelik yatırımlar azaltılmış, lokomotif bakım ve yol bakım atölyeleri de işlev-

sizleştirilerek küçültülmüştür. Bir kısmı da eleman yetersizliği bahane edilerek kapatılmıştır.”

“MENFEZ, METEOROLOJİ DİKKATE ALINMADAN İNŞA EDİLMİŞ”

Yaşanan facianın yalnızca yağışlara bağlanması bu nedenle sorunludur ve yanlıştır.

Bu kazaların gerçek sorumluları demiryollarının bakımını yapmayan, bilimsel uyarılara kulak tıkayan, insan hayatı ile ilgili gerekli yatırımları yapmayan siyasi iradedir.

TMMOB’a bağlı Meteoroloji Mühendisleri Odası tarafından yapılan açıklamada da, rayların geçtiği menfezin yoğun yağış nedeniyle aşındığı hatırlatılarak, söz konusu bölgede yapılan yağış ölçümlerinin “olağanüstü” olmadığı, ancak menfezin meteoroloji bilimi dikkate alınmadan inşa edildiğine dikkat çekildi.

Soma davasında karar açıklandı

13 Mayıs 2014 tarihinde gerçekleşen ve resmi rakamlara göre 301 madencinin yaşamını yitirdiği Soma Katliamı’na ilişkin Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davada 11 Temmuz günü karar açıklandı. 5’i tutuklu 51 kişinin yargılandığı davada karar Erdoğan’ın yemin edeceği 9 Temmuz Pazartesi günü açıklanacakken hakim rahatsızlığı gerekçe gösterilerek kararın okunması ertelenmişti.

11 Temmuz’de işçi aileleri ve avukatlar üstleri aranarak duruşma salonuna alınmaya başladı. İzleyiciler, gazeteciler, sendika ve kitle örgütü temsilcilerinin duruşma salonuna girişiyse engellendi.

Duruşmada 14 kişiye ceza verilirken 37 kişi beraat etti.

Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan’a “Taksirle ölüme sebebiyet vermek”ten 15

yıl, Genel Müdür Ramazan Doğru’ya 22 yıl 6 ay, İşletme Müdürü Akın Çelik’e 18 yıl 6 ay, emniyet teknikeri Mehmet Ali Günay Çelik’e 11 yıl 8 ay, maden mühendisleri Yasin Kurnaz, Hilmi Kazık 10 yıl 10’ar ay, yönetim kurulu üyesi Haluk Sevinç, çalışanlardan Hilmi Karakoç, Mehmet Eres, Hüseyin Alkan ve Fuat Ünal Aydın’a sekiz yıl dörder ay, Murat Bodur’a da altı yıl üç ay hapis cezası verildi.

Soma Holding Yönetim Kurulu Başkanı Alp Gürkan ve 37 kişi içinse beraat kararı verildi.

Kararın okunmasının ardından avukatlar kararı protesto ederek salonu

terk etti. Ailelerin avukatlarından Can Atalay “Burada taksir yok, olası kast vardır. Emirleri altındaki işçileri göz göre göre ölüme göndermişlerdir” diyerek, sanıkların “taksir”le yargılanmasına karşı çıktı.

“KABULLENİLMESİ MÜMKÜN DEĞİL”

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) Yönetim Kurulu yayınladığı açıklamada, katliamdan yalnızca holding yöneticilerinin TKİ, MİGEM, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı’nın da sorumluluğu olduğunu belirtti.

SOMALI ANNELER ANKARA’YA YÜRÜYECEK

Karara katliamda yaşamını yitirenlerin yakınları da tepki gösterirken madencilerin defnedildiği mezardan toprak alarak Ankara’ya yürüme kararı aldılar. Basına açıklamada bulunan madenci annesi Fatma Malkoç, Tayyip Erdoğan’a seslenerek şunları söyledi: “Tek başkan oldu. Şimdi rahat yatsın. ‘301’in ağızını susturdum ben’ diyerek rahat yatsın. Bizim evlatlarımızı elimizden aldı. Bizim ne yaşadığımızı anlaması için Allah onlara da mı aynı acıyı yaşatsın. Ölümüne kadar gideceğiz. Yolda ölürsek, cenazemizi kıyıya kaydırıp atınlara. Gidiş var dönüş yok.”

Acı faturalar, yıkımlar, hak gaspları...

Türkiye ekonomisi bir kez de daha krizin eşiğinde

Kapitalist sistem yapısal olarak sürekli krizler üreten bir sistemdir. Temel çelişkisi olarak üretim sürekli toplumsallaşırken, işçi sınıfının safları her geçen gün kalabalıklaşırken, üretim araçları ve üretilen ürün bir avuç asalağın elindedir. Üretim sürecinde toplumun ihtiyaçları değil kâr esas alındığı için aşırı üretim krizleri ortaya çıkar. Bir yandan teknolojinin ulaştığı seviye ile üretim rekorları kırılırken, diğer yandan emekçi kitlelerin alım gücü sürekli düşer. Sistemin bu yapısal çelişkilerinin yanına bir de konjonktürel etmenler eklenir; ekonomik krizler siyasal krizler üretirken, siyasal üst yapıda yaşanan gelişmeler ekonomik krizleri derinleştirir.

Kapitalizmin kısa tarihine baktığımızda belli periyodlarla sürekli olarak ekonomik buhranlarla uğraştığını görürüz; 1813, 1825, 1836-39, 1847, 1857, 1866, 1873, 1882-84, 1890-93... Akıl dışı bir sistem olarak kapitalist sistem kendini krizler, yıkımlar ve bir sonraki krize kadar kısmi bir refah ve durgunlukla revize eder. Bu onun doğasından ileri gelir ve tarihin çöplüğüne gönderilene kadar da değiştirilemeyecek bir olgudur.

DÜNDEN BUGÜNE TÜRKİYE EKONOMİSİNİN KRİZLİ YAPISI

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi devlet sanayisinin egemen olduğu Türkiye’de, savaş sonrası çarpık bir gelişim çizgisi izlese de özel sanayi girişimleri yaşanmaya başladı. 12 Eylül’ün düzlediği zemin üzerinden ilan edilen 24 Ocak kararlarıyla Türkiye ekonomisinde sanayiden çok ticaret, finans, emlak gibi üretimden kopuk sektörler ağırlık kazandı. Türkiye kapitalizminin bu dışa bağımlı ve rantiyeci karakteri de ortalama 10 yılda bir krizlerin patlak verdiği bir tablo ortaya koyuyordu. Türkiye’de kapitalist gelişmenin ivme kazandığı yıllar olan 1950’lere baktığımızdaysa sık sık tekrarlanan devresel krizler görüyoruz. 1958’de ithalat sürekli yükselirken ihracatın düşmesi sonucu ticaret burjuvazisinin güçlenmesi ile krize giren ekonomi, 1974-1980 yılları arasında küresel ölçekte yaşanan Petrol Krizi’nden etkilenmesi ve Türk Lirası’nın yüzde 48 değer kaybına uğramasıyla yeniden sarsılıyordu.

1980 sonrası sermaye hareketinin reel sektörden finans sektörüne kayma-

sıyla ‘90’lı yıllar Türkiye’nin en büyük ekonomik ve siyasal krizlerine sahne oldu. 1994’te kamu kesimi faiz dışı harcamalarında yaşanan aşırı açık ve TL’nin dolar karşısında yüzde 30 değer kaybetmesi ile 2001 krizine giden süreç başladı. 2000 yılına gelindiğinde enflasyon yüzde 70’e varmış, bütçe açıkları büyümüştü. 2001 yılında Türkiye’nin gördüğü en büyük ekonomik kriz yaşandı. 2001 Şubat’ında TL’nin değeri yüzde 40 civarında düştü, devletin borcu da 29 katrilyon TL arttı. 15 bin 540 şirket battı, binlerce işçi işsiz kaldı. Bir esnafın yazarkasa eylemi ile karakterize olan bu kriz, ABD’den getirilen Kemal Derviş ve acı IMF faturaları ile ödetildi.

Meclis’in “Derviş Yasaları” dediği, Derviş’in ise “Güçlü Ekonomiye Geçiş” adını verdiği program işçi ve emekçiler için tam bir yıkım anlamına geliyordu. Türk Telekom özelleştirildi, şeker pancarında taban fiyatı kaldırıldı, fiyat belirleme fabrikaların keyfine bırakıldı. Pancar üretimine kota dönemi başladı, köylü pancar ekemez hale getirildi. Tütün üretiminde kota başladı, ithal tütünün önü açıldı. Sigara fabrikalarının tamamı satıldı. Biri hariç diğerleri kapatıldı. Tütün depoları ve işleme merkezlerine kilit vuruldu. Tütün piyasası yüzde 95 oranında yabancı sermayenin eline geçti. Tuz işletmelerinde devlet tekeli kaldırıldı, işletmelerin tamamı satıldı. Doğalgazda devlet tekeli kaldırıldı. Emperyalist tekellerin bu alana girebilmesi sağlandı. Elektrik piyasasının da satılması ve yabancılara açıl-

ması ile enerji sektörü yabancıların eline geçmeye başladı. Bankacılıkta devletin tasfiyesi başladı. Satılmalar ve yabancılaşma hızlandı. Bankacılık piyasası yüzde 60 oranında yabancıların eline geçti. Sivil Havacılık Kanunu ile havayollarının yer hizmetleri olan HAVAŞ ve USAŞ’ın satılmasından sonra THY’nin hisseleri satılmaya, özel havayolu şirketleri kamunun aleyhine teşvik edilmeye başlandı. Bütçe Değişikliği Yasası ile batırılan ve içi boşaltılarak yağmalanan bankaların sorumlulukları üstlenildi.

Türkiye’yi “teğet geçtiği” iddia edilen ABD merkezli 2008 krizinde ise ekonomi yüzde 6 küçülmüş, işsizlik yüzde 14’e çıkarak tam 1 milyon insan işsiz kalmış, kayıt dışı çalışma artmıştı.

TEK ADAM TÜRKİYE’SİNDE KRİZ

Türkiye’nin güncel tablosu da benzer bir durum arz ediyor. Enflasyon tekrar çift haneli boyutlara ulaşmış durumda. Son büyük örneğini şeker fabrikaları üzerinden gördüğümüz gibi özelleştirmeler son sürat devam ediyor. Avro neredeyse 5.50 TL’nin, dolar ise 4.50 TL’nin altına düşmüyor. Patatesin dahi ithal edildiği yeni Türkiye’nin yeni kabinesinde yer alan üç patron bakan önümüzdeki dönemin emekçiler cephesinden nasıl geçeceğinin aleni sinyalleridir. Tayyip Erdoğan’ın da 24 Haziran seçimleri öncesi “seçime gitmeseydik bu enkazın altından kalkamazdık” diyerek itiraf ettiği gibi ekonomi son dönemlerin en kötü tablosunu yaşı-

yor. Burjuva ekonomistler dahi IMF’nin kapısını çalma ihtimalinden söz ediyor.

Ekonomik sıkışmışlık siyasal arenada da kendini gösteriyor. Sürekli seçimlerin gündeme geldiği Türkiye’de siyasal kriz aşılamıyor. Mevcut iktidarın meşruiyet problemi sürüyor. AKP-cemaat arasında yaşanan rant kavgası ile görünür olan devlet krizinin, iktidarın yeni ortağı olan MHP ile de yaşanabilecek olması, belirsiz ülke siyasetini daha da güvenilmez hale getiriyor.

Ekonomik ve siyasal krizler birbirini besleyerek büyütürken fatura yine işçi ve emekçiye kesiliyor. Bu belirsizlik ortamından kaynaklı, yabancı sermaye Türkiye yatırımlarını geri çekerken, üretim ekonomisi küçülüyor, inşaat ve emlak sektörüne dayanan balon ekonomi patlama sinyalleri veriyor. Bunun karşılığı işçiler açısından daha fazla işsizlik, alım gücünün her geçen gün düşmesi, ek vergiler, zamlar demek oluyor. Sanayideki daralma önümüzdeki süreçte toplu işten atmaların, ücret düşürmelerinin, hak gasplarının işçi sınıfını beklediğini gösteriyor.

Bütün bu nedenlerle tüm işçi ve emekçilerin “Krizin faturası kapitalistlere!” diyerek, düzen siyasetinin yapay kutuplaştırmalarına kanmadan kendi bağımsız sınıf çıkarları etrafında kenetlenmesi gerekiyor. Bu faturayı ödememenin ve daha da geriye düşmemenin yegane yolu daha fazla birleşmek ve haklarımız için daha fazla mücadele etmekten geçiyor.

Sermayedarları rahatlatan vergi düzeni

24 Haziran'da baskın bir seçim yaşadık. Sonuçlarının açıklanıp kutlamanın yapılması da baskın bir şekilde oldu. Baskın basanıdır diyenler, "yeni Türkiye" adımlarını hızlandırdılar. Devletin başkanı, her şeyin tek adamı olarak yeni devlet yetkililerini de açıkladı. 16 yıllık icraatların katmerlenmiş halini yaşayacağız. Örneğin Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak ile ekonomide ve hazine- de açıkların varacağı boyutlar hakkında öngöründe bulunmak zor olmasa gerek.

Ekonomik krizin sallantıları ile girmiş- tik seçim dönemine. Seçimin sonrasında iktidar partisi değişse de değişmese de işçi ve emekçilere kemer sıkmaktan başka alternatif sunmayacaklarını bili- yorduk. Ki açıktan veya üstü kapalı bunu söylemekten de kimse geri durmadı.

TÜRKİYE'DE VERGİ SİSTEMİ ADALETSİZLİĞİ

Eski Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, sıkça hazineye oluşan açıktan bahsederek alınacak önlemlere işaret ediyordu. Gelir Vergisi Reformu, her fırsatta 50 yıllık bir proje olarak sunuluyordu. Vergideki düzenlemelere işaret ederken, ısrarla da kurum vergilerinde bir artış olmayacağına altını çizdi. "Tabana yayılan vergi sistemi" ile hazine açığını kapatmak ve enflasyon oranını tek haneye indirmek hedefindeydiler.

Yeni bakan ile bu yolda yürünmeye devam edilecek. Adaletsiz olan vergi- lendirme sistemi, tabana yayılan yeni vergiler veya özellikle dolaylı vergilerin

arttırılması ile daha da büyüyen bir ada- letsizlik örneği yaşanacak. Yattan, pırlantadan vb.den yine vergi alınmayacak. Büyük şirketlerden alınan vergi oranında bir değişim olmayacak. Azdan çok, çoktan az alınacak. Bu ülkenin gemisi böyle yol almaya devam edecek. Örneğin, 2018-2020 dönemi için %20'den %22'ye çıkartılan kurumlar vergisinin her an geri alınabileceği söyleniyor.

VERGİ YÜKÜ İŞÇİ VE EMEKÇİNİN OMZUNDA

Sermaye devleti, 50 yıllık bir vergi reformu yapacağını birkaç senedir kamuoyuna açıklayıp duruyor. Vergiye gelen her düzenlemenin, dolayısıyla vergi

yükünün ağırlığının işçi ve emekçilerin omuzlarını çokerttiğini süreklileşmiş bir şekilde görüyoruz.

Nedir vergi? Kabaca tanımlarsak, devlet tarafından yapılan masrafların karşılanması için her bir vatandaşın, geliri çerçevesinde belirlenmiş oranlarda devlet bütçesine zorunlu olarak sunduğu katkıdır diyebiliriz. Asgari ücret ile geçinen bir işçi ile Türkiye'nin en yüksek geliri şirketi veya ihracat devlerinin verdikleri vergileri kazançları oranı ile karşılaştırdığımızda ise böyle olmadığını görürüz. En düşük ücretle geçinen, oran olarak en yüksek vergiyi veren oluyor. Buna dolaylı olan vergileri de kattığımızda (gıdadan, faturalardan, ulaşımdan, çocuk okuturken okula verilmek zorunda kalan pa-

ralardan) vergi adı altında emekçilerden yapılan gaspın haddi hesabı yok.

Türkiye'de dolaylı vergi oranı %70 civarındadır. Gündelik yaşam içerisindeki en zaruri ihtiyaçlarımız için birçok vergi kesintisi ile karşılaşılıyor. Ama çoğumuz musluktan suyu bardağa doldururken aynı zamanda nelere vergi verdiğimizizi her an aklımızda tutamıyoruz. Hatta belki de hiç aklımıza gelmiyor.

Tükettiğimiz her ne varsa KDV ve ÖTV alınıyor. Motorlu aracınız varsa Motorlu Taşıtlı Vergisi de yaşamınıza ekleniyor. Birçok şeyden TRT payı alınıyor. Ücretlerden yapılan kesintileri düşünelim. Hele vergi dilimi dönemine girdiğimizde altı ay kadar ücretlerimiz iyiden iyiye harçlı- ğa dönüyor.

VERGİ ADALETSİZLİĞİNE SON!

Tüm yükü işçi ve emekçilerin üzerine yıkma anlayışı ile tabana yayma politika- sı izlenen vergilendirmedeki eşitsizliğin son bulması için mücadele edelim. Bu aynı zamanda devlet bütçesindeki açığın ve de ekonomik krizin ortaya çıkaracağı sonuçların bizim üzerimize yıkılmasını önlemek için de bir karşı koyuş olacaktır.

Vergi oranlandırmasındaki eşitlik, herkesten aynı oranda vergi kesilmesi değildir. Vergilendirme sisteminin bir eşitlik sağlaması, herkesin kazancının düzeyine göre artan bir oranda vergilendir- meye tabi olmasıdır. "Artan oranlı gelir vergisi" uygulaması işletilmeli ve "dolaylı vergiler" kaldırılmalıdır!

Mayıs'ta cari açık kaynağı belirsiz para ile "kapatıldı"

Ödemeler dengesi önceki aylardaki seyrini sürdürerek alarm vermeye devam ediyor. Mayıs ayında cari açık beklentilerin üzerinde gelerek 6 milyar dolara dayanırken, 12 aylık cari açık rekor tazelemeye devam etti. Yabancı doğrudan yatırımlarda azalma ve sıcak parada net çıkışlar da sürdü.

Mayıs ayı verilerinde kaynağı belirsiz para girişi de ilk 5 ayki değerini aşarken, 5 aylık toplam girişi 7 milyar doları aştı. Mayıs ayı cari açığının, rezervlerdeki 2,8 milyar dolarlık erime ve 3 milyar doları aşan kaynağı belirsiz para girişiyle karşı-

landığı dikkat çekti.

Merkez Bankası (MB), Mayıs ayı ödemeler dengesi verilerini açıkladı. MB'den yapılan açıklamaya göre, cari açık geçen yılın Mayıs ayına kıyasla 516 milyon artışla 5 milyar 885 milyon dolar oldu. Her ay cari açıktaki yükselişlerle rekor tazeleyen 12 aylık cari açık da bu eğilimini sürdürdü. 12 aylık açık 57 milyar 637 milyon dolara çıktı.

Mayıs ayında yabancı doğrudan yatırımlarda düşüş ve sıcak parada çıkış da devam etti. MB'nin açıklamasına göre, doğrudan yatırım kaynaklı net girişi ge-

çen yıla kıyasla 703 milyon dolar azalarak 429 milyon dolar oldu.

Sıcak para olarak tanımlanan portföy yatırımları ise 1 milyar dolarlık net çıkışı kaydetti.

Mayıs ayında, cari açık tutarına denk düşecek şekilde rezervlerde azalma ve kaynağı belirsiz para girişi dikkat çekti. Resmi rezervler 2 milyar 823 milyon dolar erirken, "net hata noksan" diye adlandırılan kaynağı belirsiz para girişleri 3 milyar 383 milyon dolar oldu. 5 aylık toplam kaynağı belirsiz para girişi ise 7 milyar doları geçti.

Flormar direnişi iki ayı geride bırakırken...

Bir adım daha ileri

İki ayını geride bırakan Flormar direnişi canlılığından, enerjisinden fazla bir şey kaybetmeden yoluna devam ediyor. Sınıf dayanışmasının diğer dönemlere ve direnişlere oranla daha güçlü geçmesi direnişçi işçileri daha güçlü, canlı kılıyor. Direnişle dayanışma eylemlerinin Türkiye sınırlarını aşması ve bunun yarattığı etkiler Flormar direnişini son yılların özgün örneklerinden biri haline getirdi. Bu vesileyle işçi sınıfının diğer toplumsal kesimleri birleştirici özelliği de bir kez daha doğrulanmış oldu.

Flormar'da sendikalı olma, örgütlenme ve direniş deneyimini ilk kez yaşayan işçiler ağırlıkta. İki ayın ardından bir çok işçi deneyim kazandı, görev paylaşımında yaşanan sorunlar aşılmaya ve tutukluklar geride kalmaya başladı. Ancak bu süreçler kendiliğindenliğe bırakılamaz. Tüm bu deneyimler üzerinden işçiler sistematik bir eğitime tabi tutulmalı, direniş güçlü bir okula çevirilmelidir. Eğitim ihtiyacı doğar ve direnişlerin kazanımı açısından önemli bir etkidir. Eğitim ise sadece okuma çalışmaları ile sınırlanabilir. Bugüne kadar gerçekleşmiş önemli mücadele ve direniş deneyimlerinden öğrenmek, kendi pratiğimizi sorgulamak, içerisinde yaşadığımız sömürü düzeninin temel yasalarını kavramak... Tüm bunlar eğitim sürecinin birer parçasıdır.

Flormar direnişinin kendine özgü sorunları bulunmakla birlikte, genel olarak direniş ve örgütlenme süreçlerinde yaşanan sorunlar da göze çarpmaktadır. Bu sorunlar iç örgütlenmenin güçlendirilmesi ile hızla aşılabilecektir. Tüm

direnişlerde, sözleşme süreçlerinde, örgütlenme süreçlerinde belirleyici olan iç örgütlenmedir. Direnişin kazanımı iç örgütlenmenin gücüne, yapısına, işleyişine bağlıdır. İç örgütlenmenin güçlü olması ise güvenilir ve kararlı işçilerden kurulu bir komitenin işlemesine bağlıdır. Komitede kendi doğasına uygun olarak demokratik bir işleyiş olmazsa olmazdır. Eski, yeni işçi, şu bölümden, bu görüşten ayrımlar sürece ciddi zararlar verir. Direnişin kaderi komitedir. Bu kader birliğinde kilit önemdeki komitelerin yapacağı tartışmalar ve atacağı adımlar hayati derecede önemlidir. Komiteler bir veya birkaç kişinin sözüne göre işlemez. Burada her bir görüş değerlidir. Diğer taraftan işçi iradesinin ön plana çıkması sürecin işçiler lehine ilerlemesini getirecektir. Suni ayrımları, gruplaşmaları ortadan kaldırmış, talepleri ön plana çıkarmış, kader birliği yapmış, kişisel çıkarlar bir tarafa bırakılmış bir şekilde yol yürümek sermayeye verilmiş en güzel yanıt olacaktır.

Flormar direnişi iki ayını geride bırakırken mahkeme tarihleri de belli oldu. İlk atılan işçilerin ilk mahkemeleri de geçtiğimiz günlerde görüldü. Bu yönlü açılan mahkemeler en erken iki senede sonuçlanmaktadır. Mahkemelere bel bağlamak işçileri genel olarak süründürmüştür. Yasal süreci sermaye devleti özellikle uzun tutmakta, işçilerde var olan enerjiyi sönmüştür. Son yıllarda yaşanan sendikalaşma girişimleri bunun birçok kötü örneği ile doludur. Sendikalaşmanın önündeki engeller bugüne kadar yasal süreçler ile aşılabilmemiş değil. Yani Flormar işçileri kendi göbeğini

kendisi kesecektir. Bu konuda son olarak şu söylenebilir, mahkemeler düzenin aynasıdır. Bir bütün olarak işleyen sömürü düzeninin bir mekanizmasıdır.

BİR ADIM DAHA

Flormar işçisi sendikalı olmak için bir adım attı. Bunu bir ilk adım olarak değerlendirmek gerek. Adımlar peşi sıra gelmezse yol yürünmez. Şimdi daha ileri adımlar atmanın sırasındır. Patron Flormar işçilerine karşı bir irade savaşı sürdürüyor. Ettiği zarara, uluslararası alanda kaybettiği prestije rağmen direnişin güç kaybetmesini bekliyor. Birçok şeyi de göze almış durumda görünüyor. Bu da daha soğuk kanlı kararlar alınmasını, sonuç alıcı eylemler yapılmasını zorunlu kılıyor. Hem direniş alanı için hem de dayanışma içerisinde olanlar için söyleyebiliriz bunu. Örneğin bir işçi daha atıldığında gerekli cevap daha güçlü verilmeli, üretimi kilitleyecek bir eylem çizgisi ortaya konmalıdır.

Türkiye işçi sınıfı tarihi Kavel'den Greif'e, 15-16 Haziran eylemlerinden Metal Fırtına'ya güçlü, onurlu örneklerle doludur. Bu örnekler birer mazi değil, işçi sınıfının yolunu aydınlatan eylemlerdir. Bu eylemlerde 'hak verilmez alınır' denmiş, sermayeye geri adım atılmamıştır. Bu eylemler bize en kötü durumda Türkiye işçi sınıfının neler yapabileceğini göstermiştir. Bu şanlı mücadeleler bize OHAL ve sermaye düzeninin sömürüyü devam ettirmek için koyduğu yasal ve fiili sınırların sadece aşılmayı bekleyen engeller olduğunu göstermektedir.

GEBZE'DEN SINIF DEVRİMCİLERİ

Flormar direnişi iki ayı doldurdu

Flormar işçilerinin işten atma saldırısına karşı başlattığı direniş 2 ayı geride bırakırken geçtiğimiz gün işten atılan 7 işçi de direniş alanında yerini aldı.

Direnişin 52. gününde (5 Temmuz her gün olduğu gibi sabah 07.00'de servisle gelen işçilerin karşılanması ile direniş başladı. Çay ve yemek molalarında içerideki işçilere seslenildi. Seslenmelerde mağaza önlerinde gerçekleştirilen eylemlerden, direniş kararlılığından ve direnişin içerideki bütün işçiler için de sürdürüldüğünden söz edildi.

Yemek molasının hemen öncesinde ziyarete gelen Yazarlar Sendikası üyeleri kısa konuşmalar gerçekleştirdiler. Mücadele Birliği Platformu işçileri ziyaret etti.

Direnişlerinin 53. gününde Flormar işçilerini TMMOB ve 2010 yılında güçlü bir direniş sergileyen Çelmer işçileri ziyaret etti.

Ardından Gıda Toplulukları Tüketim Kooperatifi adına söz alınarak direnişçi işçiler selamlandı. Direnişin 53. gününde *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayısı direnişçi işçilere ulaştırıldı.

Direnişçi işçiler 7 Temmuz'da yaptıkları açıklamayla kendilerine selam verdikleri için 7 işçinin daha işten atıldığını duyurdu. Atılan 7 işçi de direnişin 56. gününde (9 Temmuz) fabrika önündeki direnişte yerlerini aldılar.

56. günde saat 10.00'daki çay molasında fabrika tel örgülerinden içeriye seslenen direnişçi işçilere, 10'a yakın işçi destek verdi. İşten atılan arkadaşlarına fabrika içerisinde alkışlayarak destek veren işçiler, işten atılmalarının işe yaramadığını göstermiş oldu.

Direniş alanını ziyarete Petrol-İş Kartal Şubesi yöneticileri ve temsilcileri geldi. Ayrıca Petrol-İş eski genel merkez yöneticilerinden Nimetullah Sözen ve TÜMTİS Gebze Şubesi yöneticileri de direniş alanını ziyaret ederek konuşmalar yaptılar.

Direnişin 57. gününde (10 Temmuz), sabah saatlerinden itibaren molalarda üretimde olan arkadaşlarına seslenen direnişçi işçiler, örgütlenmenin önüne geçen yönetimde ve üretimdeki çalışanları da teşhir etti.

Flormar'ın kapısına "Flormar Tipi cezaevi" ve "Mazlumlar ayağa kalmadıkça zalimler diz çökmez" yazılmaları yapıldı.

“Flormar direnişinin kazanması işçi sınıfı için önemli”

Sendikalaştıkları için işten atılan ve kapı önünde direnen Flormar işçileri, ilk günkü kararlılıkla destek ve dayanışma ile direndiklerini, direnişin kazanmasının işçi sınıfı için önemli olduğunu belirttiler.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'ndeki (GOSB) Flormar fabrikasında Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan ve 2 ayı aşkın süredir direnişte olan işçilerle konuştuk.

Direnişle ilgili düşüncelerini sorduğumuz işçilerden **Elif Uslu** şunları söyledi: “İki ayı geride bıraktık derken? Biz hâlâ ilk gündeyiz. İlk günkü coşku ve kararlılığımızla direnişteyiz. Buradaki insanların birbirine bağlılığı, birlik-beraberliği, güçlülüğü ve azmi, dayanışma ve destek devam ediyor. Direnişin kaçınıcı gününde olduğumuz fark etmez, sonuna kadar, fabrikaya sendikayı sokana kadar devam edeceğiz.” **Yasemin Salihoglu** isimli işçi içeride direnişe desteğin ve sendika üyeliklerinin, dışarıda ise coşkularının arttığını ve direnişlerinin büyümeye devam ettiğini ifade ederek “Direne direne kazanacağız” dedi. İşçilerden **Ayşe Öztürk** “Umutlarımız devam ediyor. Eninde sonunda bu sendika buraya gelecek. Onlar kaybedecek, biz kaybetmeyeceğiz” diye konuşurken Petrol-İş Gebze Şubesi Başkan Yardımcısı **Eyüp Akdemir** şunları söyledi: “2 aydır patronla yaptığımız tüm temas ve görüşme girişimlerini geri çevirdiler. Hiçbir şekilde çağrılarımıza kulak vermediler. Biz de direnişimizi sürdürüyoruz. Farklı direnişlerle kıyasladığımızda direnişe devam kararlılığı 2 ayın ardından halen çok yüksek. Eylemlerimiz sonuç alana kadar devam edecek.” Direnişlerinde iki ayı geride bıraktıklarını ve mücadelelerinden vazgeçmediklerini belirten **Feryat Gökçen** şöyle konuştu: “Sendikasız çalışan bütün arkadaşlara buradan sesleniyorum. Birlik ve beraberlikten, mücadeleden ve sendikalaşmaktan korkmasınlar. Kendilerinin ve çocuklarının rızasını kimseye yedirmesinler. Bizler burada emekçi kadın mücadelesi veriyoruz. Birlikten kuvvet doğduğunun bir göstergesiyiz. Sendikalaşmanın simgesi olduk.”

“YA BURAYI ALACAĞIZ YA DA FABRİKA KAPANACAK”

Direnişin 2 ayının geride kalmasına

ilişkin diğer işçiler ise şöyle konuştu: “Direnişte 2 ay geride kaldı. İlk günkü gibi direncimiz yerinde devam ediyoruz. Elbette hepimizin maddi sıkıntıları var, işe girenler oldu, azalışmış gibi gözüküyoruz ama direnişe devam ediyoruz. Halen işten atmalar devam ediyor.” “Direnişe devam... Mücadeleye sonuna kadar devam edeceğiz. Direne direne kazanacağız.” “Bir sene de geçse 5 sene de geçse gereken eylemlerle, gereken örgütlenmelerle burayı alacağız. Ya da fabrika kapanacak gidecek.” “Burayı boş bırakmıyoruz. Yılmıyoruz. ‘Bunlar bırakırlar eninde sonunda pes ederler’ diyorlar ama bizler direnişe sonuna kadar devam edeceğiz. Ve kazanacağız. İşe de girecek. Sıkıntılarımız olsa da bunları da aşacağız. Kazanacağız.” “Biz ekmeğimizi büyütme istedik. Yaşam koşullarımızı iyileştirmek istedik. Aldığımız ücretler çok kötüydü. Aldığımız zamlar %5 civarındaydı. Mesela Nazım arkadaşımız %0,8 zam aldı. 6 ay performans ödülü verdiler, 7. ayda performans düşüklüğünden attılar. Sendika çoğunluğu sağladıktan sonra saçma sapan bahanelerle bizleri çıkarttılar. Direnişle sendika buraya girecektir. Biz giremesek de sendika girdiğinde bizden sonraki işçi arkadaşlarımız yararlanır.” “Ben böyle bir şeyi daha önce görmemiştim. İnan bir yerde eylem olsun atlar giderim.”

“YASALARIN İŞÇİLER YARARINA DEĞİŞTİRİLMESİ GEREKİYOR”

“Direniş süresinde karşılaştığınız zorluklardan, sendikalaşmanın önündeki engellerden bahsedebilir misiniz?” sorumuza **Pınar Koca** şu cevabı verdi: “Şöyle düşünmek lazım: Patrona bu özgüveni veren yasalar. İşçilerin sendikaya üye olması anayasal haksızlığı bu kadar sıkıntıya sokabiliyor? Yasaların işçiler için değiştirilmesi gerekiyor. Normal koşullarda sendika için gerekli çoğunluğu sağladığımızda hiçbir sıkıntı yaşamamamız gerekiyor. Dediğim gibi patrona bu özgüveni veren de iktidar ve devlet.

Karşılaştığımız en büyük zorluk içerideki arkadaşların desteğini almak. Ben anlamıyorum. İçerideki arkadaşlar

neden destek olmuyorlar? Madem sendikaya üyeler neden sürekli alkışlayıp, direnişe destek olmuyorlar? Biz burada direniyoruz. İçeride de arkadaşların bir şeyler yapması gerekiyor. Oturduğunuz yerden gizli gizli olmuyor. Sendikaya üye olunca her şey bitiyor.

Biz 57 gündür direnişteyiz ancak direnişi kazanımla sonuçlandırarak olan şey içerideki arkadaşlarımız. İçerideki işçi arkadaşlarımızı kazandığımızda, direnişe kattığımızda kazanacağız. Belki korkuyorlar, endişe içindeler, baskı altındalar, bizler konuştuğumuzda herkes ‘borcum var’ diyor. Ancak hepimiz işçiyiz, burada hiç kimse Sabancı'nın torunu falan değil. Herkesin borcu var, derdi var. Bir fabrikayı tek bir şey bitirir. O da üretimin durması. Üretim durursa patron pes eder.”

“OHAL PATRONLARI KORUYOR”

Hava sıcaklığı dışında kendilerini hiçbir şeyin zorlamadığını belirten **Mustafa Ankit**, direnişe desteğin büyüdüğünü ifade etti. **Yasemin Salihoglu** “Tel örgülerle, brandalarla, içeride baskılarla direncimiz kırmaya çalışıyorlar ama biz daha da hırslanıyoruz” derken, **Eren Çınar** “OHAL patronları koruyor. OHAL ile biz işçilere birçok engel çıkartıyorlar. Birlik beraberlik ile bu engelleri aşabiliriz. Ayrıca taşeronlaşma içerideki önemli engellerden. Taşeron işçilerini de bilinçlendirmeliyiz. Onları da kazanmalıyız” diye konuştu. OHAL dolayısıyla açtıkları davaların geri çekildiğini aktaran **Feryat Gökçen** “İşçilerin hakkı yenmemeli” dedi. Başbakanın “İki sendikaya üye olabilirsiniz” sözünü hatırlatan **İsmail Balıkçı** “Ancak biz bir sendikaya üye olduk kendimizi kapının önünde bulduk. Normalde devletin buna bir dur demesi lazım ancak o da hiçbir şey yapmıyor. Mahkemeler en az bir sene sürüyor. Patronun elini güçlendiriyorlar” dedi. Diğer işçiler ise yaşadıkları zorlukları destek ve dayanışmayla aştıklarını belirtirken, bir diğer işçi “İçerideki arkadaşlarımızın desteğini aldığımız sürece direniş daha iyi bir yol izleyecek” dedi. Başka bir işçi ise şunları kaydetti: “Çok az bir kısmımız iyi ücretler alırken, çoğunluk asgari ücretle köle gibi çalıştırılıyor, üzerinden para kazanılıyor. Toplum buna alıştırılıyor. İşçiler uyanmaya başlayınca, hakkını almaya yakınca

patron kapının önüne koyuyor. Çünkü sermayesi azalsın istemiyor.”

“DAYANIŞMA BİZİ MUTLU EDİYOR”

“Sınıf dayanışmasının en güzel örnekleri yaşandı. Bunun için neler söyleyebilirsiniz?” diye sorduğumuz işçilerden **İsmail Balıkçı** şöyle konuştu: “Flormar'ın kazanması işçi sınıfı için önemli. Sınıf dayanışması açısından buranın kazanması lazım. Ne olursa olsun kazanmalıyız. Kaybedersek patronlar bundan güç alacaktır. Sendikaya üye olan kim varsa rahatından işten atacaktırlar.” **Ayşe Öztürk** isimli direnişçi işçi sorumuzu “On numara destek var. herkes geliyor” diye yanıtlarken “Yanımızda olduğunu bilmek çok güzel bir şey. Bizi mutlu ediyor, motive ediyor. Eylemleri takip ediyoruz. Bizim sadece 132 kişi olmadığımızı anlıyoruz” dedi. Petrol-İş Gebze Şubesi Başkan Yardımcısı **Eyüp Akdemir** ise şunları söyledi: “Sınıf dayanışması açısından son zamanların kamuoyunda ve uluslararası düzeyde en geniş yer alan direnişi oldu. Herkese çok teşekkür ederiz. Seçim sonrası destek azalmış gibi gözükse de halen desteğe gelenler oluyor, Türkiye’de ve yurtdışında mağaza önlerinde eylemler sürüyor ve bu sürece büyük katkı sunuyor. Patron zararı göze alıp direnişin karşısına dikiliyor. Mücadeleyi kırmaya çalışıyor. Bu sermayenin genel tavrıdır. Ancak bizler mücadeleye devam ettiğimiz sürece kazanacağız.”

Direnişe destek veren herkese çok teşekkür ettiklerini söyleyen bir diğer işçi şunları ifade etti: “Direnişe destek veren herkese çok teşekkür ederiz. Her gün bize desteğe geliniyor. AVM’lerde, yurtdışında olsun eylemler yapılıyor, izliyoruz. Onlarla gurur duyuyoruz. Kendimizi yalnız hissetmiyoruz. Destek oldukça özgüvenimiz artıyor, direnmeye devam ediyoruz.” Gösterilen dayanışma için teşekkür eden bir başka işçi “Bundan sonra biz de dayanışma içerisinde olacağız” derken bir diğer işçi şöyle konuştu: “Bu zamana kadar görmediğimiz dayanışmayı görüyorum. Kendi içimizdeki arkadaşların vermediği desteği tanımadığımız insanlardan görüyoruz. Hepsine teşekkür ediyoruz.”

“Direnişimize devam edeceğiz!”

Süperpak işçileri ile grevlerinin 19. gününde direnişlerini konuştuk.

- Greve çıkma sürecine nasıl gelindiğini anlatır mısınız?

- İsmail Güderoğlu (Temsilci): Toplu sözleşme sürecimiz 1 Ocak 2018 tarihinde başladı ve devam ediyor. Bu dönem içerisinde 4. kez masaya oturduk. O günden 20 Haziran'a kadar görüşmeler devam etti ve 20 Haziran 2018 tarihinde biz greve çıktık. Sözleşme sürecinde 24 maddede anlaşamadık. Bu 24 maddenin içinde sosyal yardımlar ve ücretler vardı. Bu taleplerimize işveren hiçbir karşılık vermeyince greve çıktık. Bizim 380 TL net zam talebimiz oldu. İşveren zam oranını brüt maaş üzerinden hesaplamak istiyor biz ise alacağımız zammın net maaş üzerinden verilmesini istiyoruz. Diğer anlaşamadığımız konu ise sosyal haklardı. İşveren ise bize zam yapamayacağını söyledi. “Size iş garantisi veriyorum” diyerek “bu şekilde 2 yıl daha çalışmaya devam edin” dedi. Biz de bunu kabul etmedik, zaten diğer maddeler üzerinde görüşme olanağı da ortadan kalkmış oldu. İşverenin bu tutumu üzerine biz de üye arkadaşlarımızla toplanıp konuştuk. Arkadaşlarımızla hep birlikte böyle bir teklifi kabul edemeyeceğimiz kararını vererek greve çıktık.

- Peki süreç şimdi nasıl işliyor?

Ramazan Karadağ (Temsilci): Bu fabrika ilk kurulduğundan bu yana işçiler net maaş üzerinden çalışılıyordu. Bir önceki toplu sözleşmede brüt ücret üzerinden çalışıldı. Arkadaşlar görsün brüt ücretle nasıl çalışılıyor diye bizle 1 yıllığına bir protokol yapıldı. Hem maaşların düşük olması hem de vergi dilimlerinin yüksek olması nedeniyle brütle çalışmayı

istememedik. Vergi dilimleri yüzünden maaşlarda ciddi düşüşler yaşandı, zaten zor şartlarda geçiniyorduk, vergi dilimlerindeki yüksek kesintiden dolayı aldığımız ücret daha da düştü. Bundan dolayı ‘bu toplu sözleşmede net maaşla çalışacağız olmazsa olmaz’ kararını aldık. Daha önceki yönetime taleplerimizi iletmıştik, maaşların net üzerinden hesaplanması konusunu. Net maaş konusunda anlaşamamıştık ancak brüt üzerinden bazı teklifler vardı. Daha sonra müdür değişti, yönetim değişti hiç taleplerimiz üzerinde konuşulmadı. Yönetim sıfır zam dayatarak sonrasına bakarız deyince bizim böyle çalışmayı ve böyle sözleşmeyi kabul etmemiz mümkün değildi. İki yıl sıfır zamlarla hayatımızı devam ettiremeyeceğimiz için biz de grev kararı aldık. Süperpak Ambalaj’ın İzmir, Karaman ve Gaziantep’te bulunan 3 fabrikasında toplu sözleşmede anlaşama sağlanamadığı için toplam 240 işçi greve çıktı. Kendi fabrikamızda ise 98 işçi çalışıyor. Patron taleplerimizi kabul etmeyince biz de üretimi durdurduk greve çıktık.

- Çalışma koşullarınızla ilgili ne düşünüyorsunuz?

İsmail Güderoğlu (Temsilci): Biz bugüne kadar bize verilen bütün görevleri yerine getirdik. Yalnızca biz değil, toplam 240 arkadaşımız hepimiz bize verilen görevleri sonuna kadar yerine getirdik. Bize ‘performans’ dediler performansımızı arttırdık. ‘Makineleri hızlandırın’ dediler makineleri hızlandırdık. Biz üzerimize düşen bütün görevlerimizi yaptık. Ancak işveren ve yöneticiler olarak bize bir adım atmadılar. Greve başlamamızın sebeplerinden biri de budur. Onlar bize bir adım atsalardı biz de onlarla uyuşma anlamında, sözleşmeyi bağlama anlamında bir adım atardık. Biz greve çıkmadan onlara bir adım atmıştık. Greve çıkmadan bizim ücret teklifimiz net 475 TL idi, grevden bir gün önce bu teklifi aşağı çekerek 380 TL nete çıktık. Biz toplu sözleşmeyi greve çıkmadan çözmek istedik. İstedığımız çok büyük para değil 380 TL. Yüzdeler hesabına vurduğumuzda %23 gibi bir rakam yapıyor. Dün enflasyon açıklandı %15. Biz de %23 istedik onlar

ise sıfır zam dayattılar. Bizi bu sürece patronlar getirdi.

Bir Süperpak işçisi: İşveren yatırım amaçlı yapıyor, işçi azaltıp az işçiyle çalışmak istiyor. Hatta bir süre önce içeriye taşeron soktu. Kadrolu sayısını azaltmak için işçi çıkarttı yerine taşeron koydu. Ancak şu an daha önce işten çıkartılıp geri dönüş mahkemesini kazanan arkadaşlar da çalıştıkları yerleri bırakıp burada işe başladılar. Onlar da şimdi bizim yanımızdalar. Türkiye genelinde işten çıkarmalardan dolayı sayımızın azalması gerekirken bizim sayımız çoğalıyor. Çünkü geri dönüş mahkemelerini kazanan bütün arkadaşlarımız tekrar burada işe başlıyorlar. Bu arkadaşlarımız içeri girip çalışmayarak dışarı bizim yanımızda direnişe geçti.

- Direnişinize destek nasıl?

Temsilci: Greve çıktığımızdan beri bize destek olarak Bornova Belediyesi çadır ve tuvalet kurdu. Belediye başkanı geldi, sivil toplum kuruluşları, sendikalar, özellikle Polkima işçileri kalabalık olarak desteğe geldiler. Birleşik Metal-İş Sendikası, Ege İşçi Birliği, Türk-İş’e bağlı şube başkanları, Türk-İş Ege Bölge Başkanı Süleyman Yıldırım vb. desteklerini sundular. Buradan bir kez daha desteğe gelenlere teşekkür ediyoruz. Son olarak Torbalı Ticaret Odası’na sesleniyorum, geçen hafta geldi ‘Çarşamba görüşme olacak’ dedi olmadı. Bu Çarşamba olacaktı, toplantı iptal oldu. Buradan sesleniyorum özellikle, çözebiliyorsa gelsin çözsün biz buradayız. Direnişimize devam edeceğiz.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

CSUN’da belirsizlik sürüyor

CSUN işçilerinin ödenmeyen ücretleri için haftalardır süren bekleyişleri devam ediyor. 10 kişilik gruplar halinde bekleyiş devam ederken, işçilerin talepleri patron tarafından hâlâ karşılanmamış değil.

6 Temmuz Cuma günü Birleşik Metal-İş Sendikası Çin Konsolosluğu’nun önünde protesto eylemi yapacak ve

taleplerini dile getirecekti. Fakat Çin Konsolosluğu ve CSUN yönetiminin sendikadan görüşme talep etmesi üzerine eylem iptal edildi. Bunun üzerine sendika yöneticileri, konsolosluk ve CSUN yöneticileri geçen 7 Temmuz Cumartesi günü bir araya geldi. Görüşmenin sonucunda CSUN yöneticileri üretimin kısa sürede başlayacağını ifade etti. Sendika

yöneticileri de üretim başlayana kadar fabrika önünde bekleyişe devam edeceklerini ifade etti.

İşçilerden aldığımız bilgiye göre, 60 işçi istifa etmiş durumda ve haftaya fabrikaya hammadde geleceği ve iki hafta içinde üretimin başlayacağı fabrika yönetiminin işçilere aktardığı bilgiler arasında.

“OHAL kaldırılınsın, KHK’lar iptal edilsin!”

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) İstanbul Şubeler Platformu, 7 Temmuz’da Beşiktaş’ta basın açıklaması yaparak OHAL’in sonuçlarıyla birlikte kaldırılması gerektiğini vurguladı.

Saat 16.00’da Kartal heykelinin olduğu meydanda başlayan eylemde ilk olarak Eğitim Sen İstanbul 6 Nolu Şube’den Görkem Doğan konuştu. Doğan, özel sektörde bile olmayan bir keyfilikle kamuda iş güvencesinin ortadan kaldırıldığını belirtti. İhraç edilenler işine dönme-

dikçe OHAL’in kaldırılmasının bir önemi olmadığını kaydetti.

Basın açıklamasını ise Ata Esen okudu. 20 Temmuz’dan beri süren OHAL’le emeğe dönük saldırıların tırmandığı, anayasanın askıya alındığı belirtilen açıklamada, yandaş olmanın kamuda tek kriter olduğu ifade edildi. KHK’larla 116 bin kamu çalışanın ihraç edildiği, hukukun ayaklar altına alındığı belirtilen açıklamada, kamu çalışanlarının, bir yıl sonra kurulan OHAL Komisyonu’nda suçsuzluğu-

nu ispat etmeyi bekledikleri dile getirildi.

Açıklamanın devamında, OHAL’in kaldırılmasıyla ilgili söylemlere değinilerek, ihraç edilenlere dönük bir uygulamadan bahsedilmediği hatırlatıldı. OHAL’in sonuçlarıyla birlikte kaldırılması gerektiğinin altını çizen emekçiler, kamu hizmetinin niteliksizleşmesine karşı çıkacaklarını ve işlerini geri alacaklarını vurguladı.

Basın açıklamasının ardından alanda bir süre bildiri dağıtılarak eylem sonlandırıldı.

Yalan ihbarla ihraç edilmişler

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Van Şubesi’nde örgütlü sağlık çalışanları OHAL sürecinde gizli tanık ifadelerine “dayanılarak” ihraç edildiler. İhraç edilen üyeler hakkında başlatılan soruşturma gizli tanık ifadelerinin yalan olması nedeniyle kapatıldı.

6 Temmuz’da KESK Van Şube binasında yapılan basın toplantısında konuşan SES Van Şubesi Eşbaşkanı Sezer Örenç, “Sorgulama sürecinde, arkadaşlarımıza atılan suçlamaların tamamının asılsız, iftiradan ibaret olduğunu, soruşturmanın kapatıldığına dair savcılık tarafından üyelerimize ulaştırılan belgelerde mevcuttur” dedi.

Örenç, yalancı gizli tanık hakkında, “Yerel ve genel basında, ‘Van’da Fuat Avni vakası’ olarak yer alan haberlerde üye ve yöneticilerimizi hedef gösteren twitter kullanıcıları ve kamu çalışanı T.T’nin iftiralarına rağmen hâlâ kamu hizmetini sürdürmekte olduğunu biliyoruz” ifadelerini kullandı.

SES üyeleri hakkında soruşturma açılmasına rağmen yalan ifadelerle buna sebep olan gizli tanıkla ilgili herhangi bir soruşturma ve yaptırım uygulanmamasına karşı ise hukuki mücadelenin süreceği vurgulandı.

“Kurum kanaati” ihraç gerekçesi

701 sayılı KHK ile 18 bin 632 kişinin kamudan ihraç edilmesi üzerine Eğitim Sen tarafından bir açıklama yayımlandı.

OHAL süresince emekçilerin haklarına göz dikildiği ifade edilen açıklamada, bu KHK ile 26’sı “barış akademisyeni” olmak üzere 60’a yakın KESK’linin de ihraç edildiği aktarıldı.

AKP’nin akademiye ihraçlarla yeniden dizayn ettiği belirtilen açıklamada ihraçların; fişleme, kurum kanaati, sosyal medya paylaşımları, sosyal çevre soruşturması, sendika üyeliği, banka hesabı vb. gibi gerekçelerle ve “siyasi tasarrufla” gerçekleştirildiği üzerinde duruldu.

701 sayılı KHK’da yer alan ihraç gerekçeleri arasında “emniyet/kurum kanaati/sosyal medya” ifadelerinin yer aldığı ifade edilen açıklamada, hedef haline gelmek için yaşam tarzı farklılığının dahi yeterli olduğuna dikkat çekildi.

KESK: Milyonlarca kişi yoksullaşıyor

KESK, artan enflasyon ve yaşanan ekonomik kriz üzerine genel merkez binasında basın toplantısı düzenledi.

6 Temmuz’daki basın toplantısında konuşan KESK Eş Genel Başkanı Aysun Gezen, gerçeği yansıttığına ilişkin şüpheleri olduğu halde TÜİK’in enflasyon verilerine göre büyük çoğunluğu ücretli emekçiler olmak üzere milyonların yoksullaşmaya devam ettiğini ifade etti.

Seçimlerin ardından, bekletilen zamların yaşama geçirileceğine vurgu yapan ve yeni zamlarla yoksullaşmanın artacağını belirten Gezen, “Kamu emekçilerinin de bulunduğu toplumun alt gelir grupları ellerine geçen paranın büyük bölümünü gıda, kira-barınma, ulaşım giderleri için kullanmaktadır. Buradan kısıldığını

önce eğitime, sağlığa ayırmakta, en son eğer hâlâ parası kalmışsa giyime, eğlenceye harcama yapabilmektedir” dedi.

KESK-AR’ın 2018 Haziran ayı verilerine göre; dört kişilik bir ailenin aylık sıranın 1.927 TL ve yoksulluk sınırının ise 5.623 TL olduğunu belirten Gezen, “Seçim öncesinde iktidarın ve yandaşlarının pazarladığı ‘istikrar’ emeğin değil, vergi indirimleri, afları, hazine garantileri, teşvikler ile kârına kâr katan, buna rağmen hep daha fazlasını istemeye devam eden patronların, sermayenin istikrarıdır” dedi. Gezen, konuşmasının sonunda krizin emekçilere fatura edilmeye çalışıldığını vurgulayarak, emekçileri krizin faturasını ödememeleri için birlikte mücadele çağırıldı.

MİB MYK Temmuz 2018 toplantısı sonuç metni

Krizin faturasını patronlar ödesin!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu'nun Temmuz 2018 toplantısı gerçekleştirildi.

Temmuz ayının başında toplanan Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu toplantısının gündeminde şu konular vardı:

* Seçimler, kriz ve işçi sınıfının tablosu

* Metal sektöründeki gelişmeler ve yaşanan süreçler üzerine değerlendirme

* EMİS sözleşme süreci

* Flormar direnişi ve sınıf dayanışması

* Yayınlar

1- Seçimler öncesinde işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının git gide daha da ağırlaştığı, krizin derinleşeceği seçimler sonrasında da hangi kişi ve parti kazanırsa kazansın faturanın yine işçi ve emekçilere ödeteleceği açıktır. Keza seçimlerin hemen ardından ortadaki tablonun bu olduğu açıktır. Gıdaya, suya, benzine vb. birçok ürüne yapılan zammlar ortadadır. Ekonomik yıkım ortada halen duruyor, faturanın işçi ve emekçilere yıkılmaya çalışıldığı ortada.

24 Haziran seçimlerinin kazananı düzen olmuştur. Seçimlere katılım oranındaki yükseklik işçi ve emekçilerin halen sandıktan büyük beklentileri olduğunu, halen düzen partilerinden medet umduğunu göstermektedir. Düzen güçleri açısından bu büyük bir başarıdır. Yanı sıra toplumun büyük kesiminin referandumda da gördüğü gibi, hiçbir diktatörlüğün seçimle gitmediğini Türkiye'deki 24 Haziran seçim sonuçları da göstermiştir.

Aynı zamanda işçi ve emekçi kentlerindeki oyların büyük bir kısmının gericiliği desteklediği ne yazık ki bir gerçekliktir. İşçi sınıfını gericiliğin etkisinden çıkarmak için sistematik bir çalışma yürütmek, gericiliği yıkmak için işçi sınıfını kazanmak, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda örgütlemek gerektiği açıktır.

Bunun için de toplumdaki gerici taraflara karşı emek eksenli bir taraflaşma yaratmaya çalışma, "sınıfa karşı, sınıf" tutumuyla "Krizin faturası patronlara!" bakışını öne çıkartacak etkin bir çalışmayı önümüze koyma kararı alınmıştır.

Yanı sıra sınıfın kamplaşmasını da her zaman olduğu gibi "sınıfa karşı, sınıf!" tutumuyla birleştirmeye çalışarak, gericiliği ve onun her türlü parti, kurumlarını, düzen içi arayışları teşhir edecek tarzda hareket edecektir.

2- İş kolunda çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşırken işten atılmalar, sözleşmeli işçi çalıştırmanın yoğunluğu, özellikle sözleşmelilerin tazminat hakları olmaksızın sürekli çalıştırılıp sonrasında çıkarılması doğal hale gelir oldu. İşçiler "nasıl olsa geri alacaklar!" diyerek kendilerince en azından işlerini garantilediklerini düşünür hale getirilmiş durumda. Yanı sıra işçilik maliyetlerinin faturası katlanarak yine işçiye yükleniyor. Güvencesiz, kiralık işçilik bunun sadece bir yolu.

3- Birleşik Metal-İş ile EMİS arasında gerçekleşecek olan TİS süreci yaklaşmaktadır. Taslaklar hazırlanıyor denilse de TİS sürecine gerçek bir hazırlık yapılmadığı açıktır. Bir önceki sözleşme döneminde olduğu gibi grev yasaklarına karşı ciddi bir hazırlık yapılmadan, patronların

baskılarına ve ayak oyunlarına karşı işçilerin bilinci açılmadan, bugünden ortak tutum alınmadan, taslakların hazırlanma sürecinde gerçek manada işçiler inisiyatif almadan bu süreçten bir kazanımla çıkılması beklenmemelidir. Metal işçileri inisiyatifi eline almalıdır. Son sözleşmeden bu yana artan enflasyon ve hayat pahalılığı ile saat ücretleri erimiştir.

En son yapılan 2017 EMİS sözleşmesinde söz, yetki, karar hakkının işçilerde olmadığı, işçi inisiyatifinden ve iradesinden uzak, patronların sınırlarını hiçbir biçimde zorlamayacak şekilde süreç işletilmişti.

Bu açıdan MİB MYK olarak, EMİS kapsamındaki metal işçilerinin işbirlikçi sendikacılık ile hesaplaşması gerektiğinin "söz, yetki, karar hakkı"nın metal işçisinde olduğu bir sürecin önem taşıdığı altını çizmekteyiz.

OHAL'in kalktığı koşullarda dahi grev yasaklarının devam edeceğini, OHAL öncesinde yasaklanan grevlerimizden bilmekteyiz. Bu yüzden olası grev ve eylem yasaklarına karşı "kazanana kadar grev!" bakışıyla hazırlık yapılmalıdır. Şunu unutmamalıyız ki; bu topraklarda grev hakkı, fiili grevlerle kazanılmıştır.

Son olarak şunu da söylemek gerekir ki; bu sözleşme süreci sadece EMİS kapsamındaki fabrikalardaki işçileri ilgi-

lendirmemektedir. Aynı zamanda MESS grup sözleşmesini de etkileyecek bir rolü vardır. Buradan doğru bu süreci değerlendirmek, yüklenmek büyük önem taşımaktadır. Herkes bu sorumlulukla davranmalı, sınıf dayanışmasını güçlendirmelidir.

4- MYK toplantımızda Flormar direniş süreci de değerlendirilmiştir. MİB MYK olarak direnişe nasıl destek olabileceğimiz, eksikliklerinin ve zayıflıklarının giderilmesine nasıl katkı sunabileceğimiz, sınıf dayanışmasını nasıl örgütleyebileceğimiz üzerine tartışmalar yürütülmüştür. Metal işçilerinin direnişteki Flormar işçileriyle dayanışmasının önemi açıktır. MİB MYK olarak dayanışma ağını yükseltmeye devam edeceğiz.

5- Yayınlar üzerine yaptığımız tartışmalar sonucunda yayınların daha işlevsel olabilmesi için içerik, nitelik ve görsellik noktalarında bir dizi tartışma yürütmüş bulunmaktayız. Bu noktada bütün MİB'lilere ve metal işçilerine büyük sorumluluk düşmektedir. Süreli yayınlar ile ilgili planlamalarını da gözden geçiren MİB MYK, Temmuz ayı bülten planlamasını yapmış bulunmaktadır. Ayrıca seçimler ve derinleşen kriz çerçevesinde duvar gazeteleri yapılması kararı alındı.

MİB MYK olarak seçimlerin öncesinde öne çıkarttığımız gibi, metal işçilerinin kurtuluşu sandıklarda, düzen partilerinde değildir. Kurtuluş ellerimizdedir. Kurtuluş işçi iktidarındadır.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU**

9 Temmuz 2018

General Elektrik'te 75 işçi atıldı

Gebze'de Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu General Elektrik'te bir süredir gündemde olan işçi kıyımı başladı.

Fabrikada önceki 9 Temmuz'da sa-

bah vardiyası sonunda 25 işçi işten atıldı. 10 Temmuz'da da 50 işçi atıldı. Toplamda 75 işçi işten atılmış oldu.

Atılan işçilerin beşi kadın. Ayrıca işten çıkarılan işçiler 7-18 yıl arası kıdeme

sahip işçiler arasından seçildi.

Fabrika yönetimi toplam 75 işçinin işten atılacağını duyurmuştu. Yıl sonuna kadar 30 işçinin daha işten çıkarılacağı iddia ediliyor.

Haziran ayında 149, ilk 6 ayda 907 işçi katledildi

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi Haziran Ayı İş Cinayetleri Raporu'nu açıkladı. 2018 yılının ilk 6 ayında en az 907 işçinin katledildiğini ortaya koyan rapora göre, Haziran ayında en az 149 işçinin kurban gitti.

"HAZİRAN'DA 900 İŞÇİ DE MESLEK HASTALIĞINDAN ÖLMÜŞ OLABİLİR"

Haziran ayı iş cinayetlerinin özetiyle başlayan raporda, basından, işçi yakınlarından, iş güvenliği uzmanlarından, iş yeri hekimlerinden ve sendikalardan edinilen bilgilere göre en az 149 işçinin yaşamını yitirdiği belirtildi.

Ayrıca meslek hastalığı sonucu yaşanan işçi ölümlerine de dikkat çekildi. ILO ve WHO'nun verilerine göre 1 'iş kazası sonucu ölüm' karşılığında yaklaşık 6 'meslek hastalığı sonucu ölüm' olduğuna değinilerek "Haziran ayında 900'e yakın işçinin meslek hastalığı sonucu ölmüş olabileceği" tahmininde bulunuldu.

ÖLEN 149 İŞÇİNİN 147'Sİ SENDİKASIZ

2018 yılının ilk 6 ayına ilişkin iş cinayetlerinin hatırlatıldığı raporda, "Ocak ayında en az 144, Şubat ayında en az 128, Mart ayında en az 129, Nisan ayında en az 188, Mayıs ayında en az 169 ve Haziran ayında en az 149 işçi olmak üzere; Türkiye'de 2018 yılının ilk altı ayında en az 907 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi" denildi.

Raporun devamında Haziran ayı iş cinayetlerine ilişkin özetle şu bilgiler verildi:

- 149 emekçinin 119'u ücretli (işçi ve memur), 30'u kendi nam ve hesabına ça-

lışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor...

- Ölenlerin 9'u kadın işçi, 140'ı erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, ticaret ve konaklama işkollarında gerçekleşti...

- 2'si 14 yaş ve altında olmak üzere 6 çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cinayetleri tarım ve ticaret işkollarında gerçekleşti...

- 6 mülteci/göçmen işçi yaşamını yitirdi. Mülteci/göçmen işçilerin 2'si Suriyeli, 2'si Gürcü, 1'i Özbek ve 1'i Azeri...

- Ölümler en çok tarım, inşaat, taşımacılık, ticaret, belediye, metal ve enerji işkollarında gerçekleşti. OHAL sonrası sanayi işçilerinin ölümünde oransal artış olduğunu tespit etmiştik. Ancak bu durum tersine dönmüş durumda. Üst üste dördüncü aydır sanayi işçilerinin iş cinayetlerindeki oransal artışında azalma görülüyor...

- En fazla ölüm nedeni trafik/servis

kazası, yüksekten düşme ve ezilme/göçük. Her ay bu nedenler sıralama değiştirerek ilk üç sırada yer alıyor. Bu ay kalp krizi/beyin kanaması ile şiddet nedeni iş cinayetlerinde artış gözüküyor...

- Haziran'da Türkiye'nin 50 şehrinde iş cinayeti gerçekleştiğini tespit ettik. En çok iş cinayeti İstanbul, Adıyaman, Bursa, Manisa, Kocaeli, Sakarya, Hakkari, İzmir, Konya, Kütahya, Osmaniye ve Şanlıurfa'da yaşandı...

- Ölenlerin 2'si (yüzde 1,34) sendikalı işçi, 147 işçi ise (yüzde 98,66) sendikasıız.

İLK 6 AYDA EN AZ 907 İŞÇİ KATLEDİLDİ; 886'SI SENDİKASIZ

Raporda 2018 yılının ilk 6 ayında meydana gelen iş cinayetleri de toplu olarak ele alındı.

- 907 emekçinin 728'i ücretli (işçi ve memur), 179'u kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor...

- Ölenlerin 49'u kadın işçi, 858'i erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, tekstil, ticaret, büro, eğitim, sağlık, konaklama ve ev işçiliği işkollarında gerçekleşti...

- 11'i 14 yaş ve altında olmak üzere 33 çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cinayetleri tarım, ticaret, metal, inşaat, konaklama ve genel işler işkollarında gerçekleşti...

- 47 mülteci/göçmen işçi yaşamını yitirdi. Mülteci/göçmen işçilerin 20'si Suriyeli, 11'i Afgan, 5'i Pakistanlı, 2'si Azeri, 2'si Gürcü, 2'si Ukraynalı, 1'i Iraklı, 1'i Kırgız, 1'i Macar, 1'i Özbek ve 1'i Tacik...

- Ölümler en çok tarım, inşaat, taşımacılık, metal, ticaret/büro, belediye/genel işler, konaklama, enerji ve madencilik işkollarında gerçekleşti...

- En fazla ölüm nedeni trafik/servis kazası, yüksekten düşme ve ezilme/göçük. Kalp krizi/beyin kanaması, şiddet, elektrik çarpması ve zehirlenme boğulma nedeni iş cinayetlerinde takip ediyor...

- 2018 yılının ilk altı ayında Türkiye'nin 78 şehrinde iş cinayeti gerçekleştiğini tespit ettik. En çok iş cinayeti İstanbul, Kocaeli, Manisa, Bursa, Antalya, İzmir, Konya, Aydın, Gaziantep, Samsun, Ankara ve Şanlıurfa'da yaşandı. Ağrı, Çankırı ve Giresun'da iş cinayeti bilgisi gelmedi...

- Ölenlerin 21'si (yüzde 2,31) sendikalı işçi, 886 işçi ise (yüzde 97,69) sendikasıız...

MAPP'ta sendika düşmanlığı ve işçi kıyımı

MAPP Merchandising Group şirketine, Tez Koop-İş'te örgütlenen işçilere yönelik işçi kıyımı devreye sokuldu. Sendikada örgütlenen işçilerden 50'den fazlası işten atıldı.

Coca Cola'nın da aralarında olduğu dünya tekellerine hizmet veren MAPP Merchandising Group'taki sendika düşmanlığına karşı Ankara'da bulunan Coca Cola Bölge Müdürlüğü önünde 10 Temmuz'da protesto eylemi gerçekleştirildi. İşçilerin yanı sıra Tez Koop-İş yöneti-

cilerinin de katıldığı eylemde, sendikaların genel örgütlenme sekreteri Çağdaş Duyar açıklama yaptı.

Sendikalaşan işçilerin çeşitli bahanelerle işten atılmasına değinen sendikacı, işçilerin yasal haklarının gasp edildiğini belirtti. Kıyımın ardından çalışan işçilerin iş yükünün arttırıldığına da değinen Duyar, "Emek sömürüsü giderek derinleşmektedir" dedi.

İşçiler üzerindeki baskının yoğunlaştırıldığına dikkat çekilen açıklamada,

Coca Cola'da şefler tarafından yapılan denetimlerin sıklaştırıldığını, yeni işçilere "Sendikadan kimseyle görüşmeyeceksiniz" dayatmalarında bulunulduğunu aktardı. Sendika düşmanlığında Coca Cola'nın da sorumluluğu bulunduğunun altı çizilen açıklamada, işçilerin işe geri alınması çağrısı yapıldı. Kıyım karşı hukuki mücadelenin başlatıldığını belirten Duyar, MAPP'a sendika girene ve atılan işçiler geri alınana kadar mücadele edeceklerini ifade etti.

Mata Otomotiv’de neler yaşandı

Dünyaca ünlü arabalara parça üreten otomotiv yan sanayi fabrikası Mata’da 30 Haziran Cumartesi günü 2’si temsilci olmak üzere 29 işçi işten çıkarıldı. Mata patronunun Birleşik Metal-İş Sendikası ile ortak alınmış bir karar olarak ifade ettiği bu saldırıyla ilgili sendika yönetimi hâlâ tek bir kelime etmemiştir. Böylelikle bir kez daha sınıfa ihanetini tescillemiştir. Öte taraftan, sendika yönetiminde ve Mata fabrikasında yer alan sol güçlerin işler acısı durumu, aslolarak sınıfsal konumları açığa çıkmıştır. Bunlarla birlikte Mata’daki gelişmeler işçi sınıfının sermayeye ve onun sınıf içerisindeki uzantılarına karşı mücadele açısından birçok dersle doludur. Sınıfa karşı sorumluluk taşıyan sınıf devrimcileri olarak bütün bunlar üzerinden bir muhasebe yapmayı bir borç biliyoruz. Elbette, sınıfın devrimleşmesi amacını güdenler olarak payımıza düşenler üzerinden de.

Mata Otomotiv işçilerinin 2016’da ek zam talebinin karşılanmaması, düşük ücretler, sağlıksız, ağır çalışma koşulları ve baskı ortamına karşı biriken öfkesi örgütlenme ve sendikalı olma eğilimini güçlendirdi. İlk geliştirdikleri doğal refleks ise sendika aramak, bağlantı kurmak sendikacılarla görüşmek oldu. İşçiler, sınıfsal bir davranışla anayasal hak olan sendika hakkı için illegal bir faaliyet yürüttüler, üyelikler gizli gizli yapıldı. Önce en güvendikleri işçilerden başladılar, bir süre sonra yetki başvurusu yapıldı. Mata patronu da kendi sınıfının refleksi ile hareket etti ve hızlıca işten atma saldırısına başvurdu. İşten atmalar karşısında ne yapacaklarını sendikaya danışan işçilere sendikanın yanıtı üretimin durdurulmaması, işin yavaşlatılması oldu. Sendikanın işten atmaya karşı gösterdiği bu ilk tepki örgütlülüğün sağlam olmayan bir fabrikada işçiler adına duyulan kaygıların ürünü değildi. Tersine fiili meşru mücadele yöntemlerini bilinçli bir şekilde, sınıfsal bir tutumla boşa çıkarmayı amaçlıyordu.

Böylelikle Mata’da öncesinde işçiler tarafından hesaplanmayan bir işgal eylemi yaşandı. İşgal öncesi sendikal örgütlülüğün duyulmasıyla birlikte patron tarafından oluşturulan listelerde yer alan işçiler üretim alanından tek tek çağırıldı. Bunun üzerine gündüz vardiyasının bitiminde işçiler evlerine dağılmadı. Gece

vardiyasında ise listeden adlar okunmaya devam etti, fakat pres bölümünde bir işçi buna tepki gösterdi ve iş üretimin durdurulmasına, tüm işçilerin fabrika içerisinde birleşerek talepler kabul edilene kadar üretim yapmama ve fabrikayı terk etmeme eylemine evrildi.

Yasal hiçbir hakkın geçerli olmadığı, bu yollar üzerinden hiçbir kazanımın elde edilemediği, grev yasaklarıyla toplu sözleşmelerinin bitirildiği; öte taraftan 2013 Haziran’ında toplumsal patlamaların, 2014 yılında Amerikan tekeli Greif fabrikasında iki ay süren işgal eyleminin, yani bir tarafta verili durumun diğer taraftan verili durumu aşma adımlarının yaşandığı bir süreç içerisinde Mata işçileri de kendini işgal eylemi içerisinde buldu.

İşçilerin bir bütün olarak üretimi durdurması Mata patronunu çaresiz bıraktı. İşçilerin ilk defa hep birlikte haksızlığa karşı yan yana gelmesi bir kaynaşma yarattı. Patronun gelip sendikayı tanımasını talep ettiler ve söylediklerini yaptırıldılar. Bu durum fabrika ortamında bambaşka bir hava ve işçilerde haklı bir özgüven yarattı. Fakat bu olumlu adımların arkası sağlam bir şekilde atılmadı. Sendikanın girmesiyle birlikte, öne çıkan işçiler ve sendikacılar arasındaki görüşmelere daralan bir işleyiş gelişmeye başladı. Sendika yönetiminin kendi kurdukları denetim, patronla uzlaşmaya dayanan çizgisi işçilerin potansiyelinin açığa çıkmasına engel oldu. Öncü işçiler ise zamanla kendilerinin doğru kabul ettiği yol ve yöntemler geliştirmeye başladı. İşçilerin özne olmasını hedeflemekten ziyade bir gruba daralan, işçiler adına “en iyisini

düşünen”, “en iyisini yapmaya çalışan” bir anlayışın ürünü davranış, tutum ve pratikler sergilendi.

Sendika geldikten 5 ay sonrasında Mata’da TİS imzalandı. TİS de işçilerin parçası olduğu bir süreç olarak işletilmedi. Temmuz ayında sınırlı haklarla 3 yıl geçerli olacak şekilde imzalanan sözleşme süreci sendika yönetiminin inisiyatifiyle şekillendi. Bu süreçte öncü işçilerle yüzeysel görüşmeler gerçekleştirildi. Bölüm bölüm şikayet ve taleplerin çıkarıldığı bir hattan, yapılacaklara dair tüm işçilerle görüşmelerden yoksun bir şekilde, usulen bir sözleşme imzalandı. İşçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınması da sözleşmeye geçti fakat neler yapılacağı ve bunların zamanı muallak bırakıldı. Oysa ki, işçi sağlığı konusu Mata’da temel bir sorundu. Kimyasal maddelere maruz kalan, ekipmanların yapılan işe, kullanılan malzemelere göre yeterli olmadığı Mata’da işçiler kansere yakalanmakta, kimi işçilerin çocuğu olmamaktadır. Bu yönüyle kapsamı oldukça sınırlı olan sözleşme dahi tam olarak uygulanamadı.

İşgal ve sendikal örgütlülükle özgüven kazanan Mata işçileri bu sınırdan kaldı, bunu güçlü ve kalıcı bir birliğe dönüştüremedi, ileriye çıkamadı. Sendika ise daha ilk adımında harekete geçmeye çalışan işçileri bürokratik yapısı gereği edilgenleştirmeye itti. Buna rağmen öncü işçiler hareket etmeye, sürecin parçası olmaya çalıştı. Özellikle sol geçmişe sahip ikinci temsilciyle birlikte, diğer temsilciler ve onların “sol” değerleri savunduklarını düşündükleri işçilerden bir komite oluşturuldu. Tabandan, bölüm

bölüm her bir işçinin inisiyatifiyle örülen bir süreçten, örgütlülüğün, iç disiplinden, denetimden bahsetmek ise yine mümkün olmadı. Kurulan komiteyle geri kalan işçilerin arası hatır gönül, dostluk ilişkileriyle şekillendi. Temsilciliğin getirdiği hakların suistimal edilmesi, işçilerin de kişisel çıkarları için temsilciler ve komiteyi suistimal etmesi gibi disiplinsizlikler olageldi. İşe nedensiz gelmemekten, çalışma saatlerinde bireysel olarak esnek davranmaya pek çok örnek yaşandı. İlişkilerin bozulmaması adına bunların arkasında durulabilirdi. Fabrikada bir yandan örgütlülük adına altı boş bir özgüvene dayanan, en ufak bir sıkıntıda “üretimi durdururuz ha!”ya daralan ciddiyetsiz bir yaklaşım gelişti.

İşçiler tarafından müdür ve şeflerin sözleri kaale alınmamakta, fakat bu hiç de örgütlü bir davranışın ürünü olarak gelişmemekte, geliştirilememekteydi. Yönetimin işçileri denetim altına almaya çalışması görünürde boşa düşürülmüştü. Uzun bir zaman boyunca Mata yönetimi işçilerin özgüvenini, moral değerlerini, birbirlerine sahip çıkma ve dayanışma eğilimlerini kırmaya çalıştı. Bu noktada temel olarak işçilerin tabandan kopuk örgütlenmelerinin zayıflığından yararlandı. Sendikanın anlayışı da patrona bu noktada destek oldu. Son kertede 29 işçinin işten çıkarılmasının suskunlukla karşılanması ve iki gün sonra sessiz sadasız iş başı yapılması da bunun kanıtıdır.

Yönetimin işçileri bölme, fabrikada denetim kurma çabaları sürekli denendi, gizli ve açık olarak. Bunlardan biri de, çay molası sonrası sıklıkla tuvaletlerde sigara içen işçilere bir seferinde, tutanak tutma ve işçilerin üzerinin aranmaya çalışılmasıydı. Sigara içmeyen bir işçiye tutanak tutuldu; fakat işçiler ortak tutum aldı, pres bölümü çalışmadı. Ardından mesaiye kalmama eylemi yapıldı, bu sefer mesaiye gelmeyenlere tutanak tutulmaya çalışıldı, işçiler tek tek çağırıldı, çoğu işçi tutanakları imzalamadı. Bu hamle de bir şekilde boşa düşürüldü. Diğer taraftan işçilerin haksızlığa uğrayan arkadaşlarına sahip çıkıp pres bölümünde işi durdurmaları sendika tarafından disiplinsizlik örneği sayıldı. Kendi denetimlerinde olmayan temsilciler istemeyen sendika, öncü işçileri artık kendisine daha büyük bir dert olarak görüp kurtulmaya çalıştı

ve patronun elini güçlendirdi. Patronun işçileri bölme amacına bir yol açmış oldu.

Burada belirtmek gerekir ki, üretimin durması, mesaiye kalmama eylemleri ne kadar anlamlı pratikler olsa da tüm bunlar temsilcilerin bireysel yönlendirmesiyle gerçekleştirilmiştir. Tutanaklara dair hangi işçinin nasıl tutum aldığı, zayıflıkların neler olduğu sonrasında konuşulmamış, değerlendirilmemiştir. Bir işleyiş, denetim yine geliştirilmemiştir; fakat patron buradan da kimlerin ayrıştırılacağını çıkarmaya devam etmiştir.

Patron adım adım detaylı bir şekilde işçilerin bölünmesi ve ileri çıkan temsilcilerin etkisiz hale getirilmesi için uğraştı. Yeni işe alımlarda detaylı araştırmalar yapıldı. İşe yeni giren işçilerden mezhebine göre kiminden Kuran'a el basması, kiminden 12 imamın adına yemin etmesi istendi. Fabrikada yaşanacak olaylara karışmaması temenni edildi. İşçilerin borçları araştırıldı. İş koluna dava açıldı ve yetki Ağaç-İşe geçirildi.

Bu süre zarfında öncü işçilerin basınçıyla iş koluna itiraz edildi, bilirkişi raporları istendi. Sendikanın bilinçli pasif tutumu bir kez daha belirgin bir şekilde, öncü işçiler gözünde ortaya serildi.

İkinci temsilcinin inisiyatif ve harekete geçirebildiği sınırlı sayıda işçiye dalaran bir hatta iş koluna itiraz davasının hızlandırılması, sözleşmede yer alan işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmasına yönelik planlar konuşulmaya başlandı.

Mata'da söz konusu olan; daha çok ikinci temsilcinin inisiyatif gösterdiği, planladığı, diğer temsilci ve komitenin haberdar olma ayrıcalığına sahip olduğu, işçilerin ise alınan kararlara uyduğu bir tablodur.

Bu süreçte Mata temsilcileri sendika genel merkezinden umutlarını büyük oranda kesmişlerdi. Şube yöneticilerininse sınırlı bir destek verdiğini düşünüyorlardı. Son olarak üretim alanında Mata patronunun yapmak istediği toplantıya yine öne çıkan ikinci temsilci katılmama kararı aldı, diğerleri de buna uydu ve tek bir işçi dahi toplantıya gitmedi. Patron beyaz yakallılarla baş başa kaldı.

Bir yanda patronun yaptığı toplantıya tek bir işçinin dahi gitmediği bir durum söz konusuysen diğer tarafta temsilcilerin ve komite üyelerinin olduğu 29 işçinin işten çıkarılması karşısında tam bir sessizlik ve şaşkınlık yaşanması birbirine tezat bir durum olarak görülebilir. Bugüne kadar kendileri için düşünen, karar verenlerin olduğu, paylarına uygulamanın düştüğü işçiler sudan çıkmış balığa dönmüştü; çünkü ne yapılacağını söyleyenler yanlarında yoktu. Tabii, patronun 'işyerini kapatırım' blöfü, sendika yönetiminin de işçinin yanında olmadığı gerçeği işçilerde büyük bir kırılmaya, güvensizliğe dönüşmüştü. Bu sefer fabrikadaki temsilciler onları kurtaramazdı artık; çünkü artık güç karşı taraftaydı. Patron ayrıca işçilere gönderdiği mesaj-

larla sendikayla ortak hareket ettiğini, yaptıkları toplantıda böylesi bir karar aldıklarını, sendikanın sorun olmadığını, el ele yürüdüklerini, sorunun iş yerini terörize eden kişiler meselesi olduğunu vurguluyordu.

Bugüne kadar inisiyatif gösteren, anlamlı pratikler sergileyen temsilci ve öncü işçiler, tazminatsız, ihbarsız 25/2'den atılmaktansa patronun aynı gün yaptığı toplantıda kıdem ve ihbarların verileceği önerisini büyük çoğunluk olarak hızlıca kabul ettiler. Mesele işten atılanlara daraldı ve işten atılanlardan bir karşı koyuş olmayınca da yapılacak bir şeyin kalmadığı düşünüldü. İşten atılanın diremediği bir yerde geri kalanların hiç diremeyeceği peşinen kabul edildi.

Sol güçlerin yoğun olduğu Mata'da bırakın direnişi, haksız bir şekilde işten çıkarılmaya karşı bir karşı koyuş geliştirmeyi, bu durumun haber yapılmasında dahi Sol'un eli titremiştir. Patronla işbirliği yapan ve "fabrikaya beyaz yakallılar arasına yerleşeyim de gerisi önemli değil" diyen, ne olduğu belli olmayan çevreleri bir kenara koyalım. Bu deneyim içerisinde reformistlerin sınıfsal kimlikleri, işçi sınıfı karşısında nasıl da gericileştikleri ve düzene sıkı sıkı bağlandıkları da çok açık bir şekilde ortaya serildi.

Bunu Mata temsilcileri ve Birleşik Metal-İş yönetimiyle grupsal kavgalar yarayan EMEP'in yayın organı *Evrinsel*'de tek bir haberin dahi yapılmamasında görüyoruz. Birleşik Metal-İş Sendikası'nda

tuttukları koltukların kaygısıyla hareket eden TKP'nin ise durumu sessizlikle karışılması, basit bir haber ile geçiştirmesi gerçek konularını gözler önüne sermiştir. Baş temsilci ayrıca TKP'lidir. Fakat haklarını yemeyelim, sendikanın rolünden patronla el ele vermesinden bahsetmeseler de, buldukları koltuklardan kalkıp Mata işçisiyle dayanışmayı seçmeseler de yurtdışından Yunanistan'da işçilerin Militan Cephesi PAME'nin işten çıkarılan MATA işçileriyle dayanışma mesajını yayınlamışlardı. Fakat bu mesajda bile gerçek tersyüz edilmiştir ve patronun tek başına "Sendikal örgütlenme ve eylemlerine saldırı"yı öne çıkarılarak sendikanın işbirlikçi rolü gözardı edilmektedir. Reformizmin sürüklendiği ve işçilere yön olarak gösterdiği bataklık ortadadır.

Sınıf mücadelesinin verili koşulları üzerinden biz sınıf devrimcilerine düşen sorumluluklar çok daha fazla, sınıfı devrimcileştirme görevini yerine getirmek için özveriyle çalışmanın gerekliliği ise ortadadır. İşçi sınıfının çıkış aradığı bir süreçte atılan en ufak adıma bütün enerjimizle yanıt vermeliyiz, ancak bu adımları engellere takılıp gitmeden önce ileriye çıkarmayı da başarabilmeliyiz.

Yengi ve yenilgilerden oluşan deneyimlerden öğrenmeli, çıkardığımız dersler ışığında yeni ve güçlü adımlar atarak geleceğe ilerlemeliyiz.

TUZLA'DAN SINIF DEVRİMCİLERİ

Mata yönetiminden işçilere tehdit gibi mesaj

İşçilerin örgütlü eylemleri nedeniyle işten atma saldırısını devreye sokan Mata yönetimi, saldırıya karşı üyesi oldukları Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkezi'nde bekleyişe geçen işçilere tehdit gibi mesaj gönderdi.

Mesajında, sendikayla görüşme yaptıklarını söyleyen Mata yönetimi, aslında fabrikada "işçileri yanlış yönlendiren kimi kişilerden başka sorun olmadığını" öne sürdü. "Birbirine gönülden bağlı olduğu için birlik olan, birlikte üreten, çalışan, kazanan bir ekip" istediklerini öne süren yönetim, bu olmadığı takdirde fabrikayı kapatma tehdidinde bulundu.

Mata yönetiminin işçilere gönderdiği mesaj şöyle:

"- Mata ile Sendikamız arasında hiçbir sorun yoktur.

- Mata ile Birleşik Metal İş Sendikası elele yürümektedir ve yürüyecektir.

- Mata faaliyetlerini sürdürdüğü sürece, Mata tarafından sizlere sunulan tüm hak ve menfaatleri almaya devam edeceksiniz. Aksini söyleyenler doğruyu söylememektedir.

- 30 Haziran 2018 günü tüm personelimiz ile tek tek telefonda konuşulmuştur. Bu konuşmalardan çıkan bir

tane sonuç vardır o da Mata Personelinin %99'unun kimi kişilerin yarattığı ortamdan korktuğu ve kendisini baskı altında hissettiğidir.

- Mata Yönetiminin ve Sendika Yönetiminin siz değerli çalışma arkadaşlarımızın bu şekilde korku ve baskı altında tutulmasına tahammülü ve müsadesi yoktur.

- Telefon konuşmalarımız şunu net bir şekilde ortaya çıkarmıştır, sadece dışlanmaktan veya olası tehditlerden korktuğu için kimi hareketlere katıldığını dile getirenlerin sayısı bu ortamı yaratmalarının sayısının 10 katından fazladır. Yani gerçek çoğunluk sizlersiniz. Kimse den korkmanıza gerek yoktur Mata ve Sendika sizleri korumak için vardır.

- Mata yönetimi ile Sendikamızın GERÇEK şube yetkilileri 30.6.2018 günü saat 17:00'de bir araya gelerek bir toplantı yapmış ve yaşananları değerlendirmiştir. Ortada siz değerli çalışanlarımızı yanlış yönlendiren kimi kişilerden başka

hiçbir sorunun olmadığı konusunda mutabık kalmışlardır.

- Türkiye'nin bugünkü ekonomik durumunda, pek çok iş yeri kapanırken, pek çok işyerinde maaşlar yatmazken, biz Mata olarak toplu sözleşmemizin şartlarına son derece sıkı bir şekilde riayet ediyoruz ve etmeye devam edeceğiz. Yeni işleri Türkiye'ye getirmeye ekibimizi büyütme devam edeceğiz.

- Maaşlarınız ve yan haklarınız kuruluşu kuruşuna tam ve zamanında ödenirken, her türlü talebiniz Sendika ile birlikte değerlendirilip hayata geçirilirken, bugün bu işletme 900 çocuğumuzun okumasını sağlarken, hep birlikte Türkiye için örnek bir kıymet yaratmışken gerçek olmayan sorunlar yaratılarak iş barışımız ve düzenimiz bozulmaya çalışılmaktadır. Esas müsadde edilmemesi gereken durum budur.

- Bu, basta size, bize, ailelerimize ve hepsinin de ötesinde Türkiye ekonomisine zarar vermekten baska bir neticesi

olmayan bir eylemdir. Ortada bugün bunların yaşamız için gerçek hiçbir sebep yoktur.

- Sizlere doğru bilgiyi ulaştırma çabamız kimileri tarafından engellenmeye çalışılsa da sizlerle yaptığımız teke tek görüşmelerden herkesin doğrunun ne olduğunu bildiğini gördük.

- Mata Yönetimi olarak Sendika'nın şubesi ile yaptığımız görüşmeye de dayanarak, kimseye hiçbir fayda sağlamayacağı kesin olan tahriklere kapılmama, ekmeğinize, Gerçek Sendikanıza ve Mataya sahip çıkıp duyarlı olmaya ve davet ediyoruz.

- Mata olarak bizler birbirine gönülden bağlı olduğu için birlik olan, birlikte üreten, çalışan, kazanan bir ekip ile buraya geldik ve böyle devam etmek istiyoruz. Bunun mümkün olmadığı durumda ise içimiz kan ağlayarak Mata Türkiye'nin kapılarının belirsiz bir süre için kapatacağımızı ve bu kararın hiçbir geri dönüşü olmayacağını da bilmenizi istiyoruz.

Herkesin alınan kararlara saygı gösterceğine ve destek vereceğine şüphemiz bulunmamaktadır.

Mata Yönetimi"

Mata Otomotiv’de yaşananlar ve sendikal ihanet

Tuzla Serbest Bölge’de bulunan Mata Otomotiv, Aston Martin, Tesla, Bentley vb. lüks araçların ahşap ve karbon fiber kaplamalarını üretmektedir. Bu alanda dünyada 5 büyük üreticiden biridir. Kurulduğu zamandan bugüne işlerini iyice büyütmiş olan MATA patronunun öyküsü elbette işçilerinin yoğun sömürü gerçeğine dayanmaktadır.

Hemen her bölümünde kullanılan kimyasallara maruz kalan işçilerin, bu sağlıksız koşulların yanı sıra düşük ücret ve yönetimin baskısına karşı hoşnutsuzluğu sendikal örgütlülük arayışını güçlendirmiştir. Bu arayış 2014 yılında gerçekleşen işgal eylemiyle sendikal hak kazanımını getirmişti. Sendikandan gelmesinden sonra TİS süreci de yaşanmış, fakat talepler çok fazla karşılanamamıştı. Özellikle işçi sağlığı alanında. Bu süreçte patronun iş koluna itiraz da ettiği Mata’da işçiler sendikadan bir fayda görememişler ve el yordamıyla bir şeyler yapmaya çalışmışlardı. Yazımızın konusu sorunlarına karşı üretim alanında fiili eylemler yapan işçilerin karşısında Birleşik Metal-İş yönetiminin aldığı geri tutum, sendikandan üzerinden yansıyan sol hareketin sınıf karşıtı konumudur.

İleri bir örneği temsil etmesine, işgal eylemleriyle sendikal özgürlüklerini elde etmelerine rağmen kendi içerisinde bir örgütlülüğü olmayan Mata işçileri, sendikandan gelmesiyle bütün sorunların çözümünün de geleceğini ummuşlardı. Önceki süreçte militan bir duruş sergileyen, işgal eylemi yapan işçiler sendika geldikten sonra bir kenara çekilmişti.

Siyasal bir bilincin olmaması ve Türkiye’de son dönemde gittikçe keskinleş-

tirilen mezhepsel, kültürel, dinsel ayrımların etkisi işçilerin mücadele sınırlarını belirlemektedir. Sendikaların işçi sınıfını ileriye çeken konumdan gittikçe uzaklaşması, eğitim vb. faaliyetlerle işçinin bilincini geliştirmemesi, işçilerin zayıflığına önemli bir rol oynamaktadır.

Mata Otomotiv’de pek çok “sol” akımda kendisini ifade eden işçiler bulunmaktadır. Kendisini EMEP, TKP, ESP, Partizan, ÜİD-DER’li olarak ifade edenler vardır. Bu kadar sol siyasetin olup da, sınıfta kalmak bir kimlik sorunudur. Yakın zamanda gerçekleşen 24 Haziran seçimlerinde parlamenter sistemin geri kazanılması için emek ve zaman harcamaları, işçilerin birlik ve mücadelesini de ancak bu düzenin bir kanadına akıtmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamaktadırlar. Fabrikada sendikal düzene boyun eğmektedirler.

2 temsilci ve 29 işçinin atıldığı Mata’da, işçilerin örgütlülüğüne yönelik saldırının ve burada sendikandan rolünün ya hiç yansıtılmaması ya da yüzeysel bir şekilde yansıtılmasının nedeni bu siyasetlerin konumlarıdır. Sendikalarda tuttukları koltuklardır, işçi sınıfının dışında güttükleri çıkarlarıdır. Bu kadar işçinin çıkarılmasına tek söz etmeyen *Evrensel’in* tutumu örneği kendi dar çıkarlarının gereğidir. Ülker fabrikası direnişinde, işçilere seslendikleri yayınlarında Ülker reklamının olması da çizgilerinin bir sonucu değil miydi?

Sol.org.tr’nin “29 işçi haksız bir şekilde işten çıkarıldı” yüzeysel haberinin arkasının gelmemesi ve sendikandan işbirliğine dair hiçbir söz etmemesine ne demeli? Ama tebrik etmek gerekir ki

Birleşik Metal-İş içinde oturdukları koltuklardan kalkıp bir söz etmek gereğini duymasalar da yurtdışından dayanışma mesajları alabilmişlerdir. “İşçi kıyımı” dışında bir haber yer almasa da, Mata’nın sağlıksız koşullarına dair yazılara yer vermişlerdir.

Gerçekte olan patron ve sendikandan ortak hareket etmesidir. Patron işçileri tek tek arayıp, mesajlar çekerek sendikayla el ele olduklarını söylemiş, sendika ses çıkarmamış, durumu onaylamıştır. İşçiler Genel Merkez’de beklemiş, şube yöneticilerinden başka bir muhatap bulamamışlardır. Patron tarafından gönderilen mesajlarda “Mata yönetimiyle sendikandan gerçek şube yetkilileri arasındaki toplantıda işçileri yanlış yönlendiren komite üyesi 29 işçinin işine el ele son verilmiştir” denilmektedir. Birleşik Metal-İş ise sayfasında hâlâ sessizliğini korumaktadır. Patron ve sendika el ele işçi kıyımı yapmıştır.

29 işçi ise sınıf birliği ve örgütlülüğünün olmamasıyla, moral iflasla, sınırlarıyla, ekonomik taleplerle soluksuz, hareketsiz kalmış ve durumu kabullenmiştir.

CSUN’da patronun 2016 yılında iflasını vermiş olmasına rağmen işçilere hiç bir bilgilendirmede bulunmayan Birleşik Metal-İş, Mata örneğinde de sınıfa ihanetini göstermiştir.

Bunlara karşı işçi sınıfının devrimci siyasetinin fabrikalarda hakim hale gelmesiyle yanıt verilecektir.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

TUZLA’DAN SINIF BİLİNÇLİ BİR İŞÇİ

Bolu’da Barilla işçileri greve çıktı

1974 yılında Doğu Grubu bünyesinde kurulan Filiz Gıda’nın, 1994 ve 2003 yıllarında yapılan anlaşmalar sonucunda İtalya merkezli Barilla Grubu’na satılan Bolu’daki fabrikasında 5 Temmuz’da grev başladı. Aylardır devam eden toplu sözleşme sürecinde Tek Gıda-İş ile fabrika yönetimi arasında anlaşma sağlanamaması üzerine işçiler greve çıktı.

Tek Gıda-İş yöneticilerinin katılımlıyla sabah 08.00’de işçiler fabrika önünde toplanarak grev pankartını fabrikaya astı.

Fabrika önünde açıklama yapılarak kutlama ile başlatılan greve yönelik kolluk güçleri de fabrika önüne yığılmakla birlikte fabrika önüne jandarmalar ve TOMA konuşlandırıldı.

160’a yakın işçinin çalıştığı fabrikada, TİS sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine grev oylamasına gidilmişti. Oylamada 143 işçi greve ‘evet’ demiş, 8 oy geçersiz sayılmıştı.

Ethica Hastanesi’nde kazanım

Murat Akdoğan’ın sahibi olduğu Özel Ethica Hastanesi’nde hakları gasp edilerek işten çıkarılan Derya Koçak’ın direnişi kazanımla sonuçlandı.

İstanbul’da Bakırköy İncirli’deki hastane önünde 17. gününde (5 Temmuz) direnişini zaferle sonuçlandırdığını duyuran Derya Koçak, kazanımlarını “Tüm haklarımı aldım, 25. maddesi iptal ettirdik” ifadeleriyle açıkladı.

Kıdem ve ihbar tazminatları, fazla mesai, yıllık izin, ulusal bayram ve genel tatil ücretleri ödenmeyen Derya Koçak’ın, “haklı nedenle derhal fesih” ile 25. maddeden işten çıkarılması nedeniyle işsizlik maaşı alması ya da iş bulması da engellenmişti. Koçak, 19 Haziran’da hastane önünde direnişe başlamıştı.

Şeker fabrikalarının peşkeşi sonrası işçi kıyımı devrede

14 şeker fabrikasının peşkesinin ilk gündeme gelmesiyle "işçiler mağdur edilmeyecek" yalanını ortaya atan AKP şefleri ve işbirlikçisi patronlar, satışların ardından işçi kıyımını devreye soktu.

"YA GİDİN YA DA ASGARI ÜCRETİ KABUL EDİN"

İlk kıyım geçtiğimiz hafta Çorum Şeker Fabrikası'nda gerçekleşti. İşten atma saldırısına "yüksek maaş aldığı" iddia edilen işçilerin hedef olduğu belirtildi. Mevcut işçilerle çalışmanın durdurulduğu fabrikada işçilere, "satılmayan fabrikalara başvurmaları" önerisi (!) sunuldu. İşçilere yapılan bir diğer "teklif"in de asgari ücret üzerinden fabrikada çalışmaya devam etmeleri yönünde olduğu kaydedildi.

"İŞÇİLER BİR GECEDE 30 YILLIK İŞİNDEN OLDU"

Kıyımların hayata geçirildiği bir diğer fabrika da Tokat'ta bulunan Turhal Şeker Fabrikası oldu. İşçilere yönelik saldırı hakkında detayları paylaşan CHP Tokat Milletvekili Kadim Durmaz, çok sayıda işçinin görev yerinin değiştiğini kaydederken şunları anlattı:

"İşçiler fabrika binasına bile sokulmadı. Sendikacı 100 işçinin görev yeri de

değişti. Yaklaşık 100 işçi de zorunlu olarak emekli edildi. Turhal'da şimdiden 200 aile göç etti. Özelleştirme kararı alınırken verilen sözlerin hiçbiri tutulmadı, işçiler 30 yıldır çalıştıkları ekmek kapısından bir gecede kovuldular."

Özelleştirilen 14 fabrikada çalışan 169 mühendisin durumunun da belirsiz olduğunu ifade eden Durmaz, "Fabrikalardaki işçilerin büyük bölümü 4B statü-

süne geçmeyi kabul ederek birçok sosyal hakkını kaybetti" diyerek satış sonrası esnaf, çiftçi, nakliyecilerde de karamsarlığın hakim olduğunu söyledi.

"YENİ İSTİHDAM ALANI" ADI ALTINDA KÖLELİK

Kayseri Şeker bünyesine geçen Turhal Şeker Fabrikası'nda çalışan 17 işçinin çalışmaya devam edeceği ifade edilirken,

fabrikada çalışmak için 3 bine yakın işçinin iş başvurusunda bulunduğu belirtildi. Kayseri Pancar Kooperatifi Yönetim Kurulu Başkanı Hüseyin Akay, "yeni istihdam alanı oluştu" diyerek özelleştirme nedeniyle işçilerin pek çok hakkının gasp edilmiş olacağını görmezden geldi. Akay ayrıca "Bu kadar kişiyi istihdam etmemiz mümkün değil" diyerek "istihdam imkanı" yalanını da itiraf etti.

"Reis Halı firmasına hukuksuzluk serbest mi?"

Antep 4. Organize Sanayi Bölgesi Başpınar'da bulunan Reis Halı firmasından sendikamıza yoğun şikâyetler gelmektedir. Sendika üyelerimiz aynı şikâyetleri ALO 170 üzerinden SGK ve ilgili kurumlara da iletmış bulunuyorlar.

Reis Halı firmasında yaşanan hukuksuzlukları şöyle sıralayabiliriz: Bordroda işçi ücretleri gerçek olan değil eksik olarak asgari ücretten gösterilmekte, işçilerin gerçek maaşı olan asgari ücretin üstü ve mesai ücretleri elden verilmektedir. İşçiler hafta tatil hakkı olan Pazar günleri dahil sürekli mesaiye kalmaya zorlanmakta, mesaiye gelmeyenler korkutularak haklarında tutanak tutulmaktadır. Mesaiye kalmayan işçiler tazminatsız işten çıkartılmakla tehdit edilmektedir. İşçiler tazminatsız çıkarılmak için görev değişikliği, vardiya değişimleri, kısıtlamalar vb. çeşitli yöntemlerle baskı altına alınmakta, mobbinge maruz kalmaktadırlar.

Bu haksızlıklardan ve baskılardan şikâyetçi olan işçilere Reis Halı patronu ve müdürü "Git istediğin yere şikâyet et" demektedir. DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği olarak sendika üyelerimizin yapmış oldukları şikâyetler doğrultusunda bordroya yansımaya fazla mesai kâğıtlarını ilgili kurumların dikkatini çekmek için gündeme getirdik.

Sendikamızın çabaları sonucunda Reis Halı'da 5 Temmuz'da SGK görevlileri tarafından denetim yapılmıştır. Yapılan denetimde çağ ekibinin yanına gidilmiştir. Elden para alınıp alınmadığı sorulmuştur. Çağ ekibinin elden para aldıklarını söylemesiyle birlikte SGK görevlileri kimlikleri alıp gitmiştir. Reis Halı yönetimi ise işçilerin gözlerini korkutmaya çalışıp, "Siz bizi nasıl şikâyet

edersiniz, gözümüzden düştünüz, istifanızı verin" demiştir. Bununla da sınırlı kalmayıp işçilere "SGK'ya şikâyet ettiniz de ne oldu? Gelip çaylarını içip gittiler" demişlerdir.

SGK MEMURLARI ÇAY İÇMEYE Mİ GİTİMLERDİR?

Reis Halı patronu SGK memurlarını töhmet altında bırakmaktadır. Basın aracılığıyla soruyoruz; firma yönetiminin dediği doğru mudur? SGK memurları Reis Halı firmasına çay içmeye mi gitmiştir? İşçilerin şikâyetleri karşısında ne gibi bir işlem yapılacaktır? Sendika üyelerimizin, haksızlıklara maruz kalan işçilerin iddiaları somut belgelere dayanmaktadır. Örneklerini basın yoluyla da duyurduğumuz, bordroya yansıtılma-

yan işçilerin fazla mesaiye kaldıklarına dair firma tarafından tutulmuş evraklar bulunmaktadır.

İşçilerin bu şikâyetleri diğer fabrikalarda olduğu gibi Reis Halı'da yaşanan hukuksuzluğun ve bu hukuksuzluğa nasıl göz yumulduğunun resmidir. Maalesef her şey işçilerin şikâyetleri üzerine harekete geçmesi gereken devlet kurumlarının gözleri önünde cereyan etmektedir. İşçilerin yaşadıkları haksızlıklar karşısında sessiz kalan devlet kurumlarının bu tutumları patronları cesaretlendirmektedir. Böylece işyerlerinde keyfiyet artmaktadır.

Bu vesileyle Reis Halı firmasında işçilerin uğradıkları haksızlıklara son verilmesini, SGK'nın asli görevini yerine getirerek işçilerin şikâyetleri doğrultusunda Reis Halı firmasına kanunda yazdığı gibi bir ceza vermesini talep ediyoruz.

DEV TEKSTİL ÇUKUROVA TEMSİLCİLİĞİ

9 Temmuz 2018

Suriye denkleminde PYD'nin ikilemi

E. Bahri

Şam'da dinci-Amerikancı bir kukla rejim kurma planının çöküşünden beri Beşar Esad yönetimi cihatçı çetelerin işgali altındaki bölgeleri parça parça kuruyor. Son günlerde çatışmalar devam ederken, Rusya'nın arabuluculuğuyla birçok bölgede çeteler silahlarını teslim etmeyi kabul ettiler. Anlaşmalar sayesinde bazı bölgeler çatışma olmadan Suriye ordusunun kontrolüne geçti.

Rusya, İran, Hizbullah destekli Suriye ordusunun son hamlesi ülkenin güney bölgelerinde kontrolü sağlamak oldu. Suriye-Ürdün sınırındaki bölgeleri kontrol altına alan Esad yönetiminin, önümüzdeki süreçte cihatçı çetelerin toplanma alanı olan İdlib'e yönelmesi bekleniyor.

İdlib dışında Türk ve Amerikan askerlerinin işgali altındaki bölgeler kalıyor. Sorunun düğüm noktası PYD/YPG ile ABD ordusunun denetimindeki bölgedir. Suriye'nin hem petrol ve doğalgaz hem tarım alanlarının önemli bir kısmı bu bölgede bulunuyor. Yani bu bölgenin ülkenin geneli için kritik bir önemi var. Dolayısıyla ABD işgal güçlerinin bu bölgeden çıkarılması kritik bir önem taşıyor. Muhtemeldir ki Türk ordusunun işgalci birlikleri en sona bırakılacak. Sorunun çözümü için yine Rusya devreye girecek. Buna rağmen dikta rejimin dinmeyen işgalci/yayılmacı heveslerinin, sorunu daha karmaşık bir hale getirmesi de ihtimal dahilindedir.

EMPERYALİST ÇIKARLAR BELİRLEYİCİDİR

Kürt halkının sorunları ya da taleplerinin ABD emperyalizminin umurunda olmadığı bir sır değil. Görünen o ki Kobanê savaşından sonra bu emperyalist güce angaje olan PYD liderliği de bu ger-

çeğin farkına varmaya başladı. Efrîn'in Türk ordusu tarafından işgaline yeşil ışık yakan ABD, şimdi de Menbic'in kapılarını açıyor. Nitekim YPG, bu kentteki birliklerini çektiğini açıkladı. Bu arada AKP'li Dışişleri Bakan'ının sözlerine bakılırsa, "Fırat'ın doğusu" konusunda da ABD ile anlaşma sağlandı...

ABD henüz PYD/YPG'ye verdiği desteği kesmiş değil. Nitekim bu aralar omurgasını YPG'nin oluşturduğu Demokratik Suriye Güçleri'ne (QSD) 200 TIR dolusu silah sevk edildiği bildirildi. Buna rağmen, Türkiye ile yapılan pazarlıkların gidişatına da bağlı olarak ABD'nin Suriye politikasında olası bir değişikliğe gitmesi durumunda PYD'yi ortada bırakacağından kuşku duyulmuyor. Sık sık vurgulandığı üzere ABD'nin dostları değil, işbirlikçileri vardır. İşbirliği ise dolaysız bir şekilde emperyalist politikanın önceliklerine bağlıdır.

PYD'NİN YÖNELİMİ

Olayların merkezinde bulunan PYD liderliği, kuşkusuz tüm gelişmeleri yakından izliyor. Nitekim olaylar, halen ABD'ye angaje olan bu hareketin liderlerini ikilem içinde bırakmış görünüyor. ABD ile işbirliğine devam ederken Esad yönetimiyle iletişime geçmeleri bundandır. PYD liderliğinin Esad yönetimiyle yeniden iletişime geçmesi özel bir tercihten çok, ABD'ye umut bağlamanın yaratacağı risklerin farkına varmasından kaynaklanıyor. Her şeye rağmen işgalci bir emperyalist güce iradesini teslim etmeyip Suriye yönetimiyle ilişkilerin geliştirilmesi, PYD namına olumlu yönde atılan bir adımdır.

PYD liderliğini ikileme düşüren bu karmaşık ve farklı olasılıklara açık süreci

atlatmak kolay olmayacak. İşbirliği öneren Esad yönetimiyle çatışmak istemeyen PYD'nin, işgalci ABD güçlerinden nasıl kurtulacağı da henüz belli değil. Olası bir anlaşma işi kolaylaştırırken, olası bir çatışma ise ağır bir yıkıma yol açabilir. Görünen o ki şu veya bu sebepten dolayı emperyalist bir güce angaje olmanın, bu gücün sömürgeci politikalarının uygulanmasına zemin hazırlamanın bir bedelinin olması kaçınılmazdır.

ABD'nin Suriye'de izlediği sömürgeci politikadan vazgeçmesi kolay görünmüyor. Zira halen Rojava'da binlerce askerin konuşlandığı çok sayıda ABD askeri üssü var. PYD'ye verilen destek de bu askeri üslerin kurulmasına zemin hazırlamak içindi. Hiçbir zaman Suriye'de etkili olmayan ABD, bu üsler sayesinde ilk defa Suriye topraklarına yerleşmiş oldu.

16 Temmuz'da gerçekleştirilecek Putin-Trump görüşmesinde Rojava ile ilgili bir anlaşmaya varılabilirse, bu karmaşık sorunun çözümü nispeten kolaylaşacaktır. ABD'nin işgalci güçlerini Rojava'dan çekme konusunda Rusya ile anlaşması, PYD liderliğinin içine düştüğü ikilemden kurtulmasını kolaylaştırır. Bu yönde bir gelişme oluşa, Rusya'nın da katkılarıyla PYD ile Esad yönetimi arasında bir anlaşmaya varılması nispeten kolaylaşacaktır. Böylesi bir anlaşma hem bölgenin yıkıcı bir savaşa sahne olmasını önler hem Kürt halkının kazanımlarının en azından bir kısmının güvence altına alınmasını sağlayabilir.

Kürt halkı ile diğer bölge halklarının gerçek özgürlüğe kavuşması ise ancak emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı birleşik bir direnişle mümkün olacaktır.

ÖSO silahlarını bırakıp Dera'dan çıkacak

Suriye ordusu ile Rusya'nın yoğun şekilde operasyonlarını sürdürdüğü Dera'da anlaşma sağlandığı açıklandı.

ÖSO ile Rusya arasında yapılan anlaşmada, Suriye ordusunun ve Esad taraftarı milislerin Dera kasabasının doğusundan çekilmesi konusunda anlaşıldı.

Anlaşmaya göre muhalifler ağır silahlarını teslim edecek. Rus askeri polisi Ürdün sınırından itibaren bölgeye aşamalı olarak girecek. Anlaşmanın uygulanmaya başlamasıyla bölgeyi terk etmek isteyen muhalifler, ailelerini yanlarına alarak çıkabilecek.

Filistin'de katledilenlerin sayısı 136'ya çıktı

Siyonist İsrail rejiminin Filistin halkını hedef alan saldırılarının yol açtığı katliamın bilançosu ağırlaşıyor.

İsrail askerlerinin gerçek mermilerle halkın üzerine ateş açtığı eylemlerde saldırıların sonucunda binlerce kişi yaralanırken, ölenlerin sayısı 136'ya yükseldi.

Filistin Sağlık Bakanlığı eylemlerde yaralanan ve yaşamını yitirenlere ilişkin yazılı açıklama yaptı.

Göğsünden yaralanan 22 yaşındaki Muhammed Cemal Ebu Halime'nin tedavisinin sonuçsuz kaldığı ve yaşamını yitirdiği belirtilen açıklamada, 30 Mart'tan beri ölenlerin sayısının 136'ya çıktığı ifade edildi.

Ayrıca İsrail'in son saldırılarında en az 8 kişinin daha yaralandığı açıklandı.

Menbic'de işgal protestosunda patlama

Türkiye'nin Minbic'e yönelik işgal girişimlerine karşı 5 Temmuz günü yapılan yürüyüşte patlama meydana geldi.

El-Heya mahallesinde, Türk sermaye devletinin Minbic'e yönelik işgalci hamlelerini protesto etmek için kitleler toplandı.

Protesto yürüyüşü sırasında patlama yaşandı. Patlama sonucunda yaralananlar olduğu bildirildi.

“Türkiye NATO için çok önemli”

11-12 Temmuz'da Brüksel'de yapılan NATO zirvesi öncesi NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg basına açıklamalarda bulunarak Türkiye'nin NATO içerisindeki yerine dair konuştu. Stoltenberg'in açıklamaları, NATO emperyalistlerinin dünya çapında savaş ve saldırganlığı arttırmak için devasa adımlar attıklarını bir kez daha ortaya koydu.

NATO'DAN SAVAŞ VE SALDIRGANLIK HAZIRLIKLARI

Hürriyet'ten İpek Yezdani'ye konuşan Stoltenberg, NATO'nun Atlantik ve Avrupa'da hızlı konuşlanması ve askeri birlikleri harekete geçirebilmesi için iki yeni komutanlık kuracaklarını söyledi. “NATO Teyakkuz Girişimi” adını verdikleri oluşumla, 2020'ye kadar 30 gün içinde harekete geçmeye hazır 30 zırhlı tugay, 30 uçak filosu ve 30 savaş gemisi oluşturmak istediklerini belirten Stoltenberg, Irak'ta da “terörle mücadele” yalanı adı

altında yeni bir “NATO eğitim misyonu” kuracaklarını söyledi. Stoltenberg'in sözlerine tüm bunlara Türkiye'nin “katkılarının vazgeçilmez” olduğu vurgusu eşlik etti.

“Türkiye'nin 2021'de komutasını alacağı Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti'nin (VJTF) önemi nedir?” sorusunu yanıtlayan Stoltenberg şunları ifade etti: “NATO'nun öncü kuvvetleri ya da diğer adıyla VJTF, sayısı 40 bin birliğe çıkarılan genişletilmiş NATO Mukabele Kuvvetleri'nin unsurlarından bir tanesi. VJTF, 5000 birlikten oluşan, çok dilli bir tugay. Bünyesinde kara, hava, deniz ve özel kuvvetler birlikleri yer alıyor. Birkaç gün içinde harekete geçmeye hazır bir askeri birlik olacak. Komutasını, Türkiye, Fransa, Almanya, İtalya, Polonya, İspanya ve İngiltere dönüşümlü olarak üstlenecek. Bu da Türkiye'nin Avrupa-Atlantik güvenliğine değerli katkılarının bir başka örneği.”

“TÜRKİYE NATO İÇİN ÖNEMLİ BİR MÜTTEFİK”

“Türkiye'nin Rusya'dan S-400 hava savunma sistemi alıyor olması NATO'yu endişelendiriyor mu?” sorusuna ise Stoltenberg, her “müttefikin” hangi teçhizatı alacağına kendi kararı olduğunu belirterek, buna karşın “birlikte hava savunma sistemleri üretmek üzere Türkiye ile bir Fransız ve İtalyan konsorsiyumu arasında mutabakat anlaşması imzalanmış olmasını memnuniyetle” karşıladığını ifade etti.

Son dönemde gündeme gelen “Türkiye NATO'dan uzaklaşıyor mu?” sorusuna ise Stoltenberg, Türkiye'nin çok uzun yıllardır NATO'nun “son derece değerli bir müttefiki” olduğunu söyledi. Bunun nedeninin Rusya, Karadeniz, Suriye ve Irak'a olan yakınlık olduğunu itiraf eden Stoltenberg “NATO Türkiye için, Türkiye de NATO için önemlidir” dedi.

Düsseldorf'ta yeni polis yasasına protesto

Bavyera'dan sonra NRW'de de yasallaştırılmak istenen yeni polis yasası, 7 Temmuz günü protesto edildi. Yerli ve göçmen toplam 200 parti, sendika, gençlik örgütü ve inisiyatifin çağrıcısı olduğu eyleme 20 bin kişi katıldı. Toplam katılımın esasını Almanlar oluşturdu. Gençliğin katılımı yoğun ve dikkati çekti.

“NRW'de yeni polis yasasına hayır” şiarı ile düzenlenen yürüyüş merkezi tren istasyonuna yakın DGB Haus'un önünde başladı.

Hem yürüyüş hem de miting oldukça coşkulu oldu. Bunda gençliğin canlılığının ve dinamizminin çok büyük rolü oldu. Keza yürüyüşe katılmadaki kitlesellik daha başından canlı ve coşkulu bir atmosferi koşullandı. Yol boyunca polisi ve yeni polis yasasını protesto sloganları hiç susmadı. Taşınan pankart ve dövizler yeni polis yasasını teşhir ediyordu. Yol boyunca dağıtılan tüm bildiri ve broşürler Gestapo zihniyetli yeni polis yasasını teşhir içerikliydi. Bir yandan da ses cihazları üzerinden çeşitli kurumlar yasaya karşı kesintisiz olarak protesto ve teşhir amaçlı konuşmalar yaptılar.

Oldukça uzun bir güzergâh izlenerek gerçekleştirilen yürüyüş, eyalet parlamentosunun önünde sona erdi. Burada miting programına geçildi. Miting de yürüyüş gibi oldukça coşkulu idi. Binlerce kişinin hep bir ağızdan attığı sloganlar bunu yansıtırken, özellikle genç kitlenin dinamizmi ve coşkusu miting boyunca da sürdü. Polisin başka eylemler sırasındaki saldırganlığı bu eylem sırasında gözlenmedi. Bu da dikkat çekiciydi.

Mitingde Die Linke milletvekili Ulla Jelpke başta olmak üzere çeşitli kurumların mensupları konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda NRW'de de yasallaştırılmak istenen yeni polis yasasının içeriğine dikkat çekildi. Tepeden tırnağa faşist bir nitelik taşıdığı, yerli ve göçmen ilerici ve devrimci güçler başta olmak üzere işçiler, emekçiler ve öncelikle de göçmenler için taşıdığı tehdit ve tehlikelere değinildi. Bu yasaya NRW'de geçit verilmemesi kararı vurgulandı. Gestapo zihniyetli yasaya karşı binlerin bir araya gelmiş olmasının bu konuda cesaret verici olduğu belirtildi. Oldukça renkli görüntülere ve son dönemlerde tanık olunmayan coşkuya sahne olan eylem, bu konuşmaların ardından sona erdi.

Fransa'da polis cinayetine karşı eylemler

Fransa'da göçmen bir gencin polis tarafından katledilmesine karşı başlayan eylemler 6 Temmuz günü de sürdü.

3 Temmuz günü Aboubakar Fofana isimli 22 yaşındaki gencin aracının içinde polis tarafından vurularak öldürül-

mesi üzerine Nantes kentinde başlayan eylemlerde, çok sayıda aracın ve kamu binasının ateşe verildiği, kentteki tren, otobüs ve tramvay işletmesinin 20.30 ve sabah saatleri arasındaki seferleri durdurduğu öğrenildi. Katledilen gencin ai-

lesinin çağrısıyla Breil Mahallesi'nde yaklaşık bin kişi sessiz bir yürüyüş düzenledi.

Nantes savcılığı tarafından yapılan açıklamada, göçmen genci vuran polislin öğle saatlerinde gözaltına alındığı ve so-

“Kadınlar mutlaka mücadele etmeli!”

Ayten Pehlivan, Yazaki’de formeni Mehmet Gögebakan tarafından cinsel saldırıya maruz kalmıştı. Yazaki yönetimi daha önce birçok kere kadın işçileri taciz eden formeni korumuş, tacizlerin üstünü örtmüştü. Pehlivan yaşadığı saldırı karşısında sessiz kalmadı ve formeninden şikayetçi oldu. 5 Temmuz günü Sakarya 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşmada mahkeme heyeti sanık Gögebakan’ı suçlu bularak 9 yıl hapis cezası verdi.

Yazaki’de amir tarafından cinsel saldırıya uğrayan Ayten Pehlivan’ın avukatı Arzu Sertan ile konuştuk... Sertan kararı ve yaşanan süreci gazetemize değerlendirdi...

Ben Arzu Sertan, kapatılan Çağdaş Hukukçular Derneği Bursa Şubesi üyesiyim. Yazaki’de yaşanan cinsel saldırı olayında mağdurun avukatlığını üstlendim. Dosya karara çıktı. Yazaki’deki olayı basından takip eden herkes biliyor. Müvekkilim formenin cinsel saldırısına maruz kalmıştı. Formen ile ilgili bundan önce çeşitli şikayetlerin yapıldığı ancak Yazaki yönetimi tarafından bununla ilgili bir işlem yapılmadığı basına yansımıştı. Tarafımızca da biliniyordu. Davada karşı taraf kendisine komplo kurulduğunu iddia ederek sonuna kadar inkar etti. Ancak dosyada müvekkilin beyanlarını destekleyecek tanık beyanları söz konusuydu. Bu sebeple mahkemede bir kanı oluştu ve sonuç olarak sanık 9 yıl hapis cezası aldı.

Burada önemli bir husus şu, biz ilk duruşmada sanık ifade verdikten sonra

tarafar arasında, yani mağdur ile sanık arasında hiyerarşik bir ilişki olması, bu hiyerarşik ilişkinin sanığın eylemini gerçekleştirilmesini kolaylaştırmasından dolayı cezada arttırım talep etmiştik. Savcı da mütalaasında bu arttırımı istedi ve karar buna uygun verildi. Ceza aslında 18 yıldır ama teşebbüs aşamasında kalması sebebiyle 9 yıla indirildi.

Biz indirim çok fazla bulduğumuz için buna itiraz etmeyi düşünüyoruz. Ama yine bu tür olaylarda verilen cezalar düşünülmesine ve kadınlar genelde sessiz kaldığı için görece bir tatmin yarattı. Onun dışında arttırım gerçekleştirilmiş olması bizim için önemliydi. Olayın oluş biçiminde de bu hiyerarşik ilişkiden faydalanmış sanık. İşle ilgili konuşma bahanesiyle mağduru sürekli odasına çağırıyor, davet etmiş, mesajlar atıyor. Güpegündüz odasında böyle bir eylemde bulunmaya kalkışmış. Mahkemenin de bu görüşte olması, sanığın bu ast-üst ilişkisinden faydalandığını düşünmesi diğer dosyalarda da emsal oluşturacak bir

durum.

Sadece Yazaki’de değil pek çok işyerinde bu tür örnekler yaşanıyor. Bunları duyuyoruz. Birçok kadın sessiz kalmayı tercih ediyor. Kadınların çoğu evli olabiliyor ya da ailelerinin bu konuda vereceği tepkiden çekiniyorlar ya da insanların kendilerine inanmayacağını düşünüyorlar. Bizim olayımızda da böyle bir durum yaşanmış. Müvekkilim olay yaşandıktan sonra ilk olarak amirlerine durumu anlatmış olmasına rağmen o gün bütün gün çalıştırdıktan sonra akşam müvekkilimi başka bir işyerine göndermişler ve orada da konuyla ilgilenmeyi başta kimse istememiş. Ta ki müvekkilim sinir krizi geçirip en sonunda soluğu karakolda alana kadar.

Burası bir işyeri, burada olayı bilen ya da şikayetleri duyan kişilerin olaya müdahale etmesi gerekiyor. O kişilerin sorumluluğu da söz konusudur.

Nitekim burada sadece benim müvekkilim değilmiş bu kişinin tacizlerine maruz kalan. Başka birçok kadın da ta-

cize uğramış ve şikayetçi olmuş. Fakat sanık hakkında bir işlem yapılmamış, bildiğimiz kadarıyla bir uyarı dahi yapılmamış.

Çünkü sanığın ifadeleri de bu yöndeydi, işyerinde çok sevildiğinden ve işyeri ile bir probleminin olmadığından bahsediyordu.

Benim müvekkilimin yaşadığına tanık olanlar ya da olayı bilenler sussaydı belki de bizim iddialarımız kanıtlanamamış sayılacaktı ve sanık beraat edecekti.

Burada haksızlığı görüp, olan biteni görüp de sessiz kalınmamalı ya da yaşayan kişilerin bununla ilgili mutlaka adım atması gerekir. Bundan önce susmak zorunda kalan kadınlar sebebiyle benim müvekkilime kadar belki de onlarca kadın böyle bir eyleme maruz kaldı.

Bu nedenle işyerinde de, sosyal yaşamda da, oturduğumuz mahallede de, sokakta da herkesin bu konuda ihbar yükümlülüğü var. Bir kadın tacize uğruyorsa ya da başka şekilde cinsel, fiziksel saldırıya maruz kalıyorsa bunu gören kişiler de bunu resmi bir makama taşımaları ya da yardımcı olmaları. Bunun yaşanmasıyla da birlikte gerek bireylerde gerek toplumda bir bilinç uyanacağını düşünüyorum. Zaten sadece bir hukuki mücadele cinsel taciz ve şiddet ile mücadele etmeye yeterli olmayacaktır. Bu anlamda insanların ve özellikle kadınların bir arada olması, tepki vermesi ve bir mücadele biçimi benimsemesi önemli. Onun dışında biz hukuksal süreçte tabii ki gerek dernek olarak gerek baro olarak destek olmak isteriz ama burada önemli olan kadınların daha ciddi bir mücadele yürütmesi.

KIZIL BAYRAK / BURSA

Yazaki’nin tacizci formenine 9 yıl 2 ay ceza verildi

Geçtiğimiz yıl Mayıs ayında Yazaki’nin Sakarya’daki fabrikasında cinsel saldırıya maruz kalan kadın işçi Ayten Pehlivan’ın açtığı dava karara bağlandı.

Sakarya 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde 5 Temmuz günü görülen duruşmada formen Mehmet Gögebakan’a cinsel saldırının nitelikli haline teşebbüsten 9 yıl 2 ay ceza verildi. Ayrıca Gögebakan’a yurtdışına çıkış yasağı konuldu.

Pehlivan’ın avukatı Arzu Sertan formen ile işçi arasındaki hiyerarşik ilişki

nedeni ile sanığın mağdur üzerinde nüfuzunu kullandığını belirterek bunun cinsel saldırı eylemini kolaylaştırdığı ve cezanın bu göz önünde bulundurarak verilmesini istedi. Savcı da mütalaasını bu yönde verdi.

Duruşma sonrasında Ayten Pehlivan sanığın ceza aldığına sevindiğini, kadın işçilerin tacize sessiz kalmamasını istediğini belirtti.

Avukat Arzu Sertan da dava sonrasında şöyle görüş belirtti: “Öncelikle Ay-

ten’in ileri çıkması olayın üstüne gitmesi diğer kadınlar için de emsal olmasını isterim. Daha önce biri bu kişiyi şikayet etse daha az kadın bu tür eylemlere maruz kalacaktı.”

Duruşmaya Yazaki’de cinsel tacize karşı çıktığı için işten atılan Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin de katılarak destek verdi. Yazaki yönetimi adı çok sayıda cinsel tacize karışan formen Gögebakan’ı korumuş, birçok kadın işçinin mağdur olmasına sebep olmuştu.

Çocuğa yönelik istismar ve cinayetlere karşı eylemler sürdü

Leyla ve Eylül'ün ölümünün ardından çocuğa yönelik istismar ve cinayetlere karşı başlayan eylemli tepki geride bıraktığımız hafta boyunca da sürdü.

5 Temmuz'da **Bakırköy** Özgürlük Meydanı'nda "Artık yeter, susmayacağız! Cinsel taciz, tecavüz ve çocuk istismarını durduracağız!" şiarıyla eylem gerçekleştirildi. Başın açıklamasında, son 8 yılda 104 bin çocuğun kaybolduğu, Türkiye'nin cinsel istismarda dünyada 3. sırada yer aldığı belirtildi. "Leylaların, Eylül'lerin failerini tanıyoruz!" denilen açıklamada sorumlunun iktidar olduğu vurgulandı. "Çocuklarımızın hayatlarını çalan bu karanlığı aydınlatacağız!" denildi. Açıklamada idam ve hadım tartışmalarının çözüm olmadığı, idamın insanlık suçu olduğu söylendi.

İstanbul Esenyurt **Kıraç** Mahallesi'nde de 6 Temmuz'da çocuklarıyla birlikte eylem yapan aileler, tepkilerini gösterdi. Ara sokaklarda yapılan yürüyüş Kıraç Meydan'a kadar sürdü. Kıraç Meydan'da yapılan açıklamada suçlunun "tahrik indirimi" uygulayanların, "tecavüz sırasınca bağırması", "Rızası vardı", "9 yaşında evlenebilir" diyenlerin olduğuna dikkat çekilerek, çözümün mücadeleye etmekten geçtiği vurgulandı. Açıklamanın ardından eylem bitirildi. Tokat Erbaa'ya bağlı Keçeci Köyü Derneği'nin çağrısıyla yapılan eylemde BDSP, ESP, KÖZ ve Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası üyeleri de yer aldı.

9 Temmuz'da da **Esenyurt** Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında "Çocukların hayatlarının karartılmasına izin vermeyeceğiz! Çocuk istismarı aklanmaz! - Esenyurt Demokrasi Güçleri" ya-

zılı ozalit açıldı. Eyleme BDSP de destek verdi.

İzmir Kadın Platformu da 6 Temmuz'da Alsancak'taki ÖSYM binası önünde toplanarak "Eylül ve Leyla son olsun. Çocuklar ölsün. Çocuklarımızı yaşatmak için ses çıkarıyoruz" pankartı arkasında Türkan Saylan Kültür Merkezi'ne yürüyüş gerçekleştirdi. Burada yapılan açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

6 Temmuz'da **Kadıköy**'de Süreyya Operası önünde toplanan kitle "Çocuk istismarını meşrulaştıranlardan hesap soracağız" pankartını açarak Khalkedon Meydanı'na kadar yürüdü. Burada yapılan açıklamada "Çocukların istismardan korunması için etkili, çocuk odaklı, hak temelli bir çocuk koruma sistemi kurulmalı ve sistemi izleyecek bağımsız bir denetleme mekanizması oluşturulmalıdır" denildi.

6 Temmuz'da Genç Fenerbahçeliler Birliği'nin **Çerkezköy** Belediye Meydanı'nda gerçekleştirdiği eyleme Çorlu Kadın Platformu, DEV TEKSTİL ve Metal İşçileri Birliği de dövizleriyle katılım sağladı.

Tuzla'da **Aydınlı** Mahallesi'nde 7 Temmuz'da yapılmak istenen yürüyüş polis tarafından engellenirken meydana açıklama yapıldı. "Çocuklar uyurken susulur, ölüren değil" ozalitinin açıldığı eylemde "Aydınlı halkı olarak şiddete, tacize, tecavüze hele de çocuk ve bebeklerin istismarına her zaman karşı olduk, olmaya da devam edeceğiz" denildi. Eyleme BDSP de destek verdi.

7 Temmuz günü Kadın Savunması tarafından **Beşiktaş**'ta basın açıklama-

si yapılarak çocukları koruyan, istismar ve şiddeti önleyici tedbirler alınması istendi. İdamla hadımla olmaz! Çocuğun üstün yararına yasalar istiyoruz" yazılı ozalit kapatılarak Hakan Pastanesi önüne yüründü. Ozalitin kapatılmasına karşın polis dövizlerin de kaldırılmasını dayattı. Buna karşın konuşmalar eşliğinde dövizlerle yürüyüş devam etti. Yürüyüş boyunca ve sonrasında yapılan konuşmalarda, koruyucu ve önleyici tedbirler alınması istendi, idam ve hadımın çözüm olmadığı vurgulandı.

Trakya Kadın Federasyonu'nun 7 Temmuz'da **Çorlu**'da düzenlediği yürüyüş için saat 16.00'da şehitlik parkında buluşuldu. Yürüyüş Çorlu Kadın Platformu ve DEV TEKSTİL de dövizlerle katıldı. Yüzlerce kadın, erkek, çocukların katıldığı eylem çevrede bulunanlar tarafından ilgiyle karşılandı. Yürüyüş sırasında korteje katılanların sayısı oldukça fazlaydı. Yanı sıra trafikteki araçlar kornalarla destek oldu.

Saat 16.30'da başlayan yürüyüşün son bulduğu Heykel Meydanı'nda basın açıklaması okundu. Açıklamada devletin cezasızlık politikasına değinilerek şu vurgu yapıldı: "Ülkemizde çağdaşlığın, demokrasinin ve sürdürülebilir kalkınmanın temel ilkelerinden biri olarak kadın-erkek eşitliğini sağlayamazsak, toplumsal cinsiyet eşitsizliğini önleyecek politikalar üretmezsek, kadını birey olarak dikkate almazsak kadına şiddetin önüne geçemeyeceğiz."

Kadın tutsaklara tecrit ve işkence

Tarsus ve Antep'te kadın tutsaklar tecrit ve işkence saldırılarıyla karşılaştı.

Tarsus Kadın Kapalı Cezaevi'nde tek kişilik hücrede tutulan Ziyet Sağlam'ın 30 Haziran'dan bu yana açlık grevinde olduğu öğrenildi.

Kısa süre önce Suriye sınırında tutuklanan Ziyet Sağlam'ın Tarsus Kadın Kapalı Cezaevi'ne getirildiğinden beri tek kişilik hücrede tutulduğu ve koğuşa geçme talebinin hapisane idaresi tarafından reddedildiği belirtildi.

Bunun üzerine açlık grevine başlayan Sağlam, talebi kabul edilene kadar açlık grevini sürdüreceğini belirtti.

Antep L Tipi Hapishanesi'nde kadın tutsak Aysel Kaya Vurucu, işkence eşliğinde hücreden alınarak, tek kişilik hücreye koyuldu.

4 Temmuz'da koğuşuna gelen kadın ve erkek gardiyanlar, "hücre cezan var" dayatmasıyla Vurucu'yu darp ederek hücreye götürdü. Vurucu'nun zorla hücreye atılmasını sloganlarla protesto eden iki kadın tutsak da gardiyanların fiziki saldırısına uğradı. Saldırıya uğrayan bir kadın tutsak bayıldı.

Hücreye koyulduğu günden bu yana Vurucu'ya su dışında, elbise, kalem, kağıt, yiyecek dahi verilmediği belirtiliyor.

Helin Palandöken davasında karar

İstanbul Pendik'te 13 Ekim 2017'de lise öğrencisi Helin Palandöken öldürülmüştü. Palandöken'in katili Mustafa Yetgin'in, "tasarlayarak kasten öldürme" suçundan yargılandığı davada 5 Temmuz günü karar çıktı. Yetgin, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırıldı.

Anadolu Adliyesi 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada mahkeme Yetgin'e, indirim uygulamadan "kasten öldürme" suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verdi.

Yetgin'i arabasıyla cinayete götüren tutuksuz sanık Halis Can Dağarslan hakkında ise beraat kararı verdi.

ODTÜ'de mezuniyet töreni: Protesto, saldırı, tutuklama

ODTÜ'de 6 Temmuz günü gerçekleşen mezuniyet töreni, her sene olduğu gibi öğrencilerin tepkilerini dile getirdikleri pankartlara sahne oldu. Bununla birlikte öğrencilere yönelik saldırılar ve baskılar da anında devreye sokuldu.

Devrim Stadyumu'nda gerçekleşen mezuniyet töreninde, öğrenciler geçit sırasında açtıkları pankartlarla toplumsal sorunlara dair mesajlarını ve tepkilerini dile getirdi. Ekonomik krizden fiyat, vergi zamlarına, çocuk istismarından kadına yönelik şiddete, OHAL baskılarından basına yönelik saldırılara, gündemdeki toplumsal sorunlar başta olmak üzere pek çok konuya dair pankartlar açan öğrenciler, direnen Flormar işçilerini de selamladı.

Törende LGBT bayrağı açan öğrenciler ÖGB'nin saldırısına maruz kaldı, protesto edilen ODTÜ rektörü konuşma

yapamadı. Ayrıca, geçmişte "Erdoğan'a hakaret" davasına konu olan ve davanın reddedildiği bir karikatürün yer aldığı pankart açan 3 öğrenci hakkında "Erdoğan'a hakaret" soruşturması başlatıldı, öğrenciler gözaltına alındı.

4 ODTÜ'LÜ TUTUKLANDI

Öğrenci Temsilcileri Konseyi Başkanı Özgür Mehmet Gür, mezuniyet törenindeki pankartlar gerekçesiyle rektörlüğün şikayeti sonrası 8 Temmuz günü gözaltına alınarak ertesi gün serbest bırakılırken "Tayyipeler Alemi" karikatürü bulunan pankart taşıdıkları için günlerdir gözaltında tutulan 4 ODTÜ'lü 11 Temmuz günü tutuklandı.

ODTÜ'DE POLİS SALDIRISI

9 Temmuz günü "ODTÜ'de ve ülkede

tek adama biat etmeyeceğiz!" şiarıyla eylem gerçekleştirmek isteyen ODTÜ öğrencilerine polis saldırdı.

Mezuniyet töreninin ardından devreye sokulan linç kampanyasını, gözaltıları ve rektörü protesto etmek isteyen öğrenciler basın açıklaması için hazırlık binasında bir araya geldi. Buradan rektörlük önüne doğru yürüyüşe geçen öğrenciler, ODTÜ Rektörü Verşan Kök'ün kampüse aldığı polisin engelleme girişimiyle karşılaştı.

Rektörlük önüne konuşlandırılan polis öğrenciler dağıldıktan sonra öğrencilere kimlik dayatmasında bulundu. Bunun üzerine tepki gösteren öğrenciler polisin saldırısıyla karşılaştı. Bazı öğrenciler gözaltına alınırken, öğretim elemanlarının tepkisi üzerine öğrenciler serbest bırakıldı.

"Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!"

Dinci-gerici iktidar, üniversitelere/üniversitelilere dönük saldırısına hız kesmeden devam ediyor. 15 Temmuz'un ardından ilan edilen OHAL ile yüzlerce ilercici, muhalif akademisyen üniversitelerden ihraç edilmişti. Üniversiteleri kendi için "dikensiz gül bahçesi" haline getirmeye çalışan iktidarın saldırıları bununla kalmadı. "Savaşın, katliamın lokumu olmaz" diyen Boğaziçi öğrencileri doğrudan Erdoğan tarafından hedef gösterilip tutuklanırken; yüz binlerce öğrencinin okuduğu üniversiteler hiçbir mantıksız, üniversitelerin öznelerinden fikir bile

alınmaksızın, oluşan büyük tepkilere rağmen bölündü.

Bugün gelinen noktada, tek adam rejimi ile bütün baskı ve yasaklarına yasal kılıf uyduran dinci-gerici iktidar üniversiteleri hedef almaya devam ediyor. Geçtiğimiz hafta ODTÜ'de mezuniyet töreni sırasında pankart açan ve "cumhurbaşkanına hakaret" iddiasıyla gözaltına alınan ODTÜ'lü 4 öğrenci dün çıkardıkları mahkemede tutuklandı.

Daha önce her fırsatta dile getirdikleri "dindar ve kindar" nesil yaratmaya çalışanların, üniversitelileri tutuklayan-

ların, hedef gösterenlerin unuttukları bir tarih var. Bu tarih ODTÜ'de Vietnam kasabı Kommer'in arabasını yakan, harç zamlarına karşı üniversitelerini işgal eden devrimci gençliğin tarihi. Gençlik baskı ve yasak politikalarına, geleceksizleştirmeye karşı hiçbir zaman susmadı. Bugün de tek adam diktasına karşı gençlik geleceğinden ve özgürlüğünden vazgeçmeyecektir.

Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın! Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Temmuz 2018

Kaza değil katliam!

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde meydana gelen kazada çok sayıda kişi hayatını kaybederken yüzlerce kişi yaralandı. Türkiye'de daha önce de sermaye devletinin sorumluluğunda yaşanan iş cinayetlerinde, katliamlarda olduğu gibi bu katliam da yine "kader"e bağlandı.

Mühendislikten yoksun uygulamalarla, sermayenin rantı ve siyasi amaçları uğruna yaşanan bu katliamlar kesinlikle ihmalkarlık ve sorumsuzluk sonucudur. Kömür madenlerindeki katliamların bir benzeridir. Bilimden ve yaşamdan kopukluğun bir sonucudur. Düz arazide çevre şartlarına göre mühendislik hesaplamalarının olmaması ülkenin yönetimini de, insanlara verdiği değeri de açıklıkla ortaya koymaktadır.

Sermaye devleti TCDD'yi özelleştirilmesiyle nitelikli personellerin (yol bekçileri) işine son vermiştir. Bununla beraber kuruma yapılan yatırımlar da azalmıştır ve demiryolu müteahhit firmasının ellerine bırakılmıştır.

"İtibardan tasarruf olmaz" diyenler, Çorlu'dan geçen Halkalı-Muratlı hattı menfez bakım ihalesini "ödenek çıkmadığı" gerekçesiyle katliamdan 3 hafta önce iptal etmiştir.

Daha Soma'nın ve birçok katliamın kanını ellerinden temizleyenler yine kendi suçlarını doğaya attılar. Sermaye devleti, kendisinden beklediğimiz biçimde, patronlara ve iktidarlarına toz kondurmamak için her türlü şeyi yapıyor. Yaptıkları köprülerden "fakirler geçmesin" diyenler; insanların hayatını hiçe sayarak, bilim dışı uygulamalar kullananlar, yandaş şirketlerine rant alanı açanlar, daha ilk dakikalarında yayın yasağı getirenler bu katliamın asıl sorumlularıdır.

Bizler Çorlu'da okuyan mühendislik öğrencileri olarak emekçilerin düşmanı bu düzene karşı bu katliamların hesabını sorana kadar mücadelemizi sürdürüreceğiz!

ÇORLU MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ'NDEN
DGB'LİLER

İşçi kadınının gözyaşları

Yarım saatlik mola süresinin son beş dakikasındaydı. Önce bitmek bilmeyen yemek kuyruğunda beklemiş ardından lokmaları adeta çiğnemedi yutmuştu. Koskoca fabrikadaki tek tuvalete gitmek için dört kat merdiveni koşar adımlarla inmiş, arada merdivende karşılaştığı iş arkadaşlarına da laf atmayı ihmal etmemişti. İki kabini olan tuvaletteki sırayı da bekledikten sonra kabine girer girmez arkasından "hadiiii" diye seslenilmesine sinir oluyordu. Tuvaletten çıkmış oflaya pufloya ellerini yıkamak için lavaboya yönelmiş, sabunluktaki son damla sabunu kullanma şansına erişmiş olduğu için mutlu olmuştu. Koşturmaca sona ermemiş, bir de iki kat yukarı çıkmak için acele etmişti.

İşe gireli çok olmamıştı. İşin yorunluğundan ziyade bu yarım saatlik koşturmaca onu bitiriyordu. Midesine oturanın kötü yemekler mi yoksa çiğnenmemiş lokmalar mı olduğunu kestiremiyor, amansız bir karın ağrısı çekiyordu.

O gün de artık alıştığı karın ağrısı ile soluk soluğa çalıştığı bölüme geldiğinde

arkadaşlarının ağlayan Yasemin ablanın etrafını sardıklarını gördü. Yasemin ablayı tanıyamıyordu. Yıllık izinden o gün dönmüştü. Sessizliği bozmaya cesaret edemeden bir köşeye ilişti. Havadaki hüzünden kesinlikle ablanın bir yakınını kaybettiği sonucuna vardı. Sanki acı ortakmışçasına ağızları bıçak açmıyordu. Arada duyulan hıçkırıkların dışında ses yoktu. Sadece en yakınındaki, ablayı teselli etmek için sırtını ovalıyordu.

Sessizliği iş başı zili bozdu. Kadınlar yavaşça yerlerinden kalktılar. Sessizce makinelerinin başına döndüler. Yasemin abla da içini çekerek gözyaşlarını sildi ve makinesinin başına gitti. Makinelerin gürültüsü, ustanın emirleri yine her yeri sardı.

Çalıştığı masanın başına dönen Zeynep, aklındaki soruları bir süreliğine unuttu. Günlük sayısını çıkarmak için önündeki işleri bir an önce bitirmesi gerekiyordu. Masada beraber çalıştığı iki kadın arkadaşı da susuyordu. Zaten usta da her an her yerden çıkabilme becerisine sahip şahsına münhasır bir tipti.

Fabrikada sürekli işçi alımları oluyor, iki aylık deneme süresi bitmeye yakın işçilerin bir bölümü işten atılıyordu. Zeynep'in de iki ayını doldurmasına az kalmıştı. Göze batmamak için iş başında mümkün mertebe konuşmuyor, işini doğru ve hızlı yapmaya çalışıyordu. Konuşurken ustaya yakalanmak işten atılmak için yeterli bir sebep olabilirdi. İş yorucuydu fakat onu asıl yoran moladaki koşuşturmanın yanında yaşadığı işten atılma stresi idi. Öyle ki yeni işçilerin hepsi diken üzerindeydi. Konuşulan tek konu da buydu. Asparagas haberler de yayılmıyor değildi. Kah montajdan iki işçinin işine son verildiği haberi geliyordu. Bu haberin doğru olmadığı anlaşılana kadar üç işçi daha işten atılmış deniliyordu. Herkes sıranın kendisine geleceği, bir akşam paydos saatinden yarım saat önce ustanın gelerek kendilerine "insan kaynakları seni çağırıyor" diyeceği anı bekliyordu.

Zeynep de bu stresi yaşıyordu. İşe girdiğinden beri bölüm bölüm dolaştırıyorlardı. Son çalıştığı bölüme geleli bir hafta olmuştu. Çalıştığı yerde yeni işçi olarak

bir tek ondan sayı alınıyordu. Ortalamanın altına düşmesi onun için pek de iç açıcı bir durum olmayacaktı. Bu yüzden önüne yığılan işleri onar onar toparlıyor, canla başla küçük kutunun içine tıkmaya çalışıyordu. Bir keresinde kim olduklarını bilmediği ama yönetimden olduğunu tahmin ettiği iki adam yanına gelmiş ve paketlerde sallanan püsküller yüzünden nasıl da zorlandığını görmüşlerdi. İki adam Zeynep'in çalışmasını uzun uzun izlemişler ardından kendi aralarında konuşmuşlardı. Zeynep'in kulak misafiri olduğu konuşmada iki adam püskülleri küçültmek gerektiğinde hemfikir idiler. Zeynep zaten püsküller olmasa işlerin kutuya rahatlıkla gireceğini ve kendisinin kutuyu kapatmak için onca çaba sarf etmeyeceğini hesaplamıştı. Böylece daha az yorulmuş olurdu. Ama onların amacı ile Zeynep'inki bir değildi. Onlar püsküller küçüldüğünde daha hızlı iş çıkacağını söylüyorlardı. İki adam gitmiş Zeynep hırsından kutuyu yamuk yumuk kapatıp kenara atvermişti.

O gün de püsküllerle uğraşıyor, sayıyı tutturmak için nefes almadan çalışıyordu. Yasemin ablanın gözyaşlarını unuttu. Ta ki sıcaktan bunalıp elini yanı başında duran su şişesine uzatana kadar. Kafasını işten kaldırdığında Yasemin ablanın makinenin başında gözlerini kuruladığını gördü. Daha fazla dayanmadı. Usta da ortalıkta görünmüyordu. Yanında çalışan arkadaşına dönerek ne olduğunu sordu. Yanıt veren ses Yasemin ablanın derdini paylaşmanın verdiği hüznü bir sestir ve konuşmayı bıçak gibi kesip atmış, Zeynep'i de acıya ortak etmeye yetmişti.

"Burada bakanı yokmuş. İki buçuk yaşındaki kızını memlekette bırakmak zorunda kalmış!"

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Seçim biteli birkaç hafta oldu. Ama daha tartışması bitmedi ve tüm sonuçlarıyla tartışılacağı benziyor. Seçim öncesini hatırlayalım; 2,5 milyon "Tamam" twitinden yapılan hesaplamalara, seçim sonrasındaki tablonun dahi konuşulmaya başlandığını, her şeyin ise 24 Haziran'a bağlandığını, üstelik toplumun tüm katmanlarıyla beraber hemen hemen bütün ilerici, "devrimci" yapıların bu tablonun içerisinde olmak için birbirleriyle yarıştıklarını da unutmamalıyım. (Direnişçi emekçilerin de buna inandığını atlamayalım).

Peki, gerçekte ne oldu?

"Tamam" açıklamasına kapılanlar dinci-gerici iktidarın 7 Haziran'daki "yenilgi"sinden sonraki tutumlarını, saldırganlığını unutmuştu. Oysa 7 Haziran sürecinden daha farklı ve saldırganlığın

Aynılar aynı yere, ayrılar ayrı yere!

arttığı bir süreçteydik. Anketlere, miting alanlarına bakıp umudunu düzenin seçim oyununa bağlayanlar "bu iş bitti" diyorlardı. Fakat yaşananlar tam tersi oldu. Sınıfın ve emekçilerin örgütlü gücünü yaratıp sokakları doldurmadan sandıkta ne çıkarsa çıksın gericiğin saltanatına son verilemeyeceği bir kere daha görülmüş oldu. Sandığa umudunu bağlayanlar 24 Haziran'ın şokunu üstlerinden kolayca atamayacağı benziyor. 24 Haziran seçimi, sonuçlarından başımsız olarak, şunu bir kere daha çok iyi gösterdi; faşizm geldi mi, seçimle asla gitmez. Öte yandan tüm bu gelişmeler resmileşen tek adam diktatörlüğünü

yıkacak olan yegâne gücün işçi sınıfının devrimci birliği ve eylemi olduğunu bir kere daha bütün çıplaklığıyla gösterdi. İşçi sınıfı bugün dinci-gerici iktidarın etkisinde olsa da bunun hep böyle sürmeyeceği açık. Sosyal yıkım saldırılarının, baskı ve zorbalığın arttığı günümüzde işçi sınıfı alttan alta öfke biriktiriyor. Bu öfkeyi doğru kanala akıtmak devrimci, ilerici güçlerin görevidir. Şimdi bu görevi yerine getirmek için daha fazla yüklenme zamanıdır. Aksi halde gerici biriken bu öfkeyi de kendi potasında eritmenin yollarını bulacaktır. Hal böyle olunca bu gerçeğe gözlerini kapayanlar, kitle direnişlerine artık nostalji gözüyle

bakanlar, büyük bir moral çöküntü ve umutsuzluktan kurtulamazlar.

Seçimlerin çare olmadığını, tek gerçek çözümün işçi-emekçi mücadelesini büyütmekten geçtiğini söyleyen sınıf devrimcileri, haklı çıkmanın ötesinde bu koyu karanlık tabloyu değiştirecek olan sınıfı örgütleme çabalarına devam etmektedir. Evet, işimiz zor, düne göre oldukça zor. Ama gerçekçi olup mücadeleye devam edeceğiz. İşçi sınıfını, emekçileri örgütlemekten ve gerçek kurtuluş için mücadeleye çekmekten başka bir yol ve gerçek bir çözüm yok!

Çünkü her şeyi değiştirecek olan ellerimizdir. Bu eller gücünü sandıktan değil, şalterden alır...

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiç birimiz!

M. GÜZEL

Soma'dan Çorlu'ya...

**Katleden kapitalist
sömürü
düzenidir!**

